

ORZECZENIE

GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 25 lutego 2021 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący: Członek GKO: **Klaudia Stelmaszczyk-Borszowska**

Członkowie: Członek GKO: **Paweł Adam Trojan**

Członek GKO: **Mirosław Legutko (spr.)**

Protokolant: **Paweł Matusiak**

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Damiana Grzelki, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 25 lutego 2021 r., odwołań wniesionych przez:

1. Obrońcę Obwinionego (**A**) – zam. (...), od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt BDF3.4801.19.2019, w części w którym Komisja Orzekająca uznała (**A**) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Rektora (...), za winnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 289), zwanej uondfp, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego planem finansowym (...)na dany rok budżetowy, co miało miejsce w przypadku czynów zabronionych, które zostały szczegółowo wskazane w zestawieniu tabelarycznym wniosku o ukaranie z 9 kwietnia 2019 r. tj.

POZYCJA W ZAWIADOMIENIU	DATA	KWOTA	TYTUŁ
1	03.07.2017	65.876,70 zł	(...)
2	03.07.2017	90.853,20 zł	(...)
3	03.07.2017	41.944,95 zł	(...)
4	03.07.2017	79.969,09 zł	(...)
5	03.07.2017	53.417,50 zł	(...)
6	03.07.2017	12.387,00 zł	(...)

POZYCJA W ZAWIADOMIENIU	DATA	KWOTA	TYTUŁ
7	03.07.2017	41.530,76 zł	(...)
8	03.07.2017	98.204,00 zł	(...)
21	05.07.2017	2.000,00 zł	(...)
27	06.07.2017	700,00 zł	(...)
28	06.07.2017	600,00 zł	(...)
34	07.07.2017	429,77 zł	(...)
35	07.07.2017	758,24 zł	(...)
41	10.07.2017	3.000,00 zł	(...)
42	10.07.2017	25.992,00 zł	(...)
51	14.07.2017	698,42 zł	delegacja służbowa
60	20.07.2017	4.000,00 zł	(...)
61	27.07.2017	200,00 zł	dofinansowanie do okularów
62	20.07.2017	37.155,00 zł	(...)
63	20.07.2017	800,00 zł	(...)
65	21.07.2017	2.000,00 zł	(...)
66	31.07.2017	1.000,00 zł	(...)
68	24.07.2017	1.334,00 zł	(...)
72	26.07.2017	17.111,64 zł	(...)
73	26.07.2017	33.857,42 zł	(...)
74	26.07.2017	118.784,78 zł	(...)
75	26.07.2017	533,12 zł	(...)
76	26.07.2017	571,20 zł	(...)
77	26.07.2017	270,00 zł	(...)
78	26.07.2017	735,00 zł	(...)
86	28.07.2017	35.915,00 zł	(...)
103	01.08.2017	75.106,03 zł	(...)
104	01.08.2017	100.792,48 z	(...)
105	01.08.2017	44.175,40 zł	(...)
106	01.08.2017	88.094,47 zł	(...)
107	01.08.2017	59.828,73 zł	(...)
108	01.08.2017	13.542,90 zł	(...)
109	01.08.2017	45.997,31 zł	(...)
110	01.08.2017	107.440,96 zł	(...)
117	04.08.2017	144,66 zł	(...)
118	04.08.2017	6.026,40 zł	(...)
119	04.08.2017	4.800,00 zł	(...)

POZYCJA W ZAWIADOMIENIU	DATA	KWOTA	TYTUŁ
120	04.08.2017	15.050,00 zł	(...)
170	22.08.2017	25.748,00 zł	(...)
171	22.08.2017	2.008,80 zł	(...)
172	22.08.2017	11.100,00 zł	(...)
173	23.08.2017	3.000,00 zł	(...)
177	24.08.2017	6.335,00 zł	(...)
180	25.08.2017	120.426,49 zł	(...)
181	24.08.2017	17.069,40 zł	(...)
182	25.08.2017	590,24 zł	(...)
183	25.08.2017	38,08 zł	(...)
184	25.08.2017	32.004,70 zł	(...)
193	28.08.2017	24.480,00 zł	(...)
221	01.08.2017	1.187,27 zł	(...)
223	01.09.2017	68.497,90 zł	(...)
224	01.09.2017	95.098,54 zł	(...)
226	01.09.2017	85.448,37 zł	(...)
227	01.09.2017	54.160,00 zł	(...)
228	01.09.2017	12.380,84 zł	(...)
230	01.09.2017	98.345,23 zł	(...)
231	01.09.2017	6.400,00 zł	(...)
240	04.09.2017	14.431,00 zł	(...)
253	07.09.2017	792,03 zł	(...)
254	07.09.2017	3.250,00 zł	(...)
314	22.09.2017	192,04 zł	(...)
315	22.09.2017	1.000,00 zł	(...)
316	22.09.2017	5.250,00 zł	(...)

Powyższe stanowi naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz.869 ze zm.) zwanej dalej ufp,

2. Zastępcę Rzecznika Dyscypliny na niekorzyść **(B)** - zam. (...), od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt BDF3.4801.19.2019, w zakresie wymierzonej kary, którym Komisja Orzekająca uznała **(B)** - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Kanclerza (...), za winnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust. 1 uodfnp, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego planem finansowym (...) na dany rok budżetowy, co miało miejsce w przypadku

czynów zabronionych wymienionych w zestawieniu tabelarycznym zawartym we wniosku o ukaranie w przedmiotowej sprawie z dnia 9 kwietnia 2019 r. tj.

POZYCJA W ZAWIADOMIENIU	DATA	KWOTA	TYTUŁ
9	17.08.2017	1.454,55 zł	art. przemysłowe
10	11.07.2017	280,00 zł	art. reprezentacyjne
11	20.07.2017	24,11 zł	art. biurowe
12	13.07.2017	2.767,50 zł	materiały konferencyjne
13	20.07.2017	303,84 zł	olej napędowy
14	20.07.2017	224,32 zł	art. biurowe
15	17.07.2017	742,50 zł	odzież BHP
17	07.07.2017	75,00 zł	art. BHP
18	06.07.2017	29,58 zł	art. przemysłowe
19	20.07.2017	1.946,09 zł	opłata za media - gaz
20	20.07.2017	2.501,82 zł	opłata za media - gaz
22	20.07.2017	494,60 zł	usługi pocztowe
23	20.07.2017	1.660,50 zł	usługi telekomunikacyjne
24	20.07.2017	953,56 zł	usługi telekomunikacyjne
25	20.07.2017	295,20 zł	usługa prasowa
26	13.07.2017	1.906,50 zł	torby z nadrukiem
29	24.07.2017	110,00 zł	wykonanie pieczętki
30	20.07.2017	182,84 zł	benzyna, olej napędowy
31	20.07.2017	111,92 zł	art. spożywcze
32	20.07.2017	516,60 zł	usługa prasowa
33	20.07.2017	6.058,33 zł	opłata za media - energia elektryczna
36	20.07.2017	35,40 zł	art. spożywcze
37	20.07.2017	197,69 zł	art. biurowe
38	21.07.2017	147,60 zł	usługi reklamowe
39	20.07.2017	36,90 zł	materiały dydaktyczne
40	20.07.2017	65,19 zł	materiały laboratoryjne
43	24.07.2017	139,36 zł	art. przemysłowe
44	24.07.2017	104,55 zł	toner
45	21.07.2017	700,00 zł	usługa promocyjna
46	25.08.2017	4.176,26 zł	art. przemysłowe

POZYCJA W ZAWIADOMIENIU	DATA	KWOTA	TYTUŁ
47	27.07.2017	175,67 zł	benzyna, olej napędowy
48	27.07.2017	2.236,01 zł	naprawa i diagnostyka samochodu
49	27.07.2017	360,09 zł	olej napędowy
52	28.07.2017	1.885,38 zł	art. biurowe
53	28.07.2017	104,96 zł	usługi telekomunikacyjne
54	30.08.2017	13,06 zł	art. przemysłowe
55	26.07.2017	984,00 zł	usługa reklamowa
56	30.08.2017	71,34 zł	art. przemysłowe
57	31.07.2017	223,44 zł	art. przemysłowe
58	24.07.2017	289,05 zł	toner
59	02.08.2017	168,01 zł	obuwie BHP
64	27.07.2017	2.706,00 zł	obsługa prawna
67	03.08.2017	90,00 zł	zbiory biblioteczne
69	03.08.2017	53,20 zł	art. przemysłowe
70	08.08.2017	902,02 zł	materiały eksploatacyjne do sprzętu ogrodniczego
71	16.08.2017	163,60 zł	wykonanie pieczętki
79	10.08.2017	201,60 zł	olej napędowy
80	10.08.2017	413,86 zł	art. biurowe
81	11.08.2017	178,52 zł	opłata za media - woda
82	11.08.2017	788,57 zł	opłata za media - woda
83	11.08.2017	1.248,61 zł	opłata za media - woda
84	11.08.2017	3.128,76 zł	opłata za media - woda
85	31..07.2017	82,08 zł	materiały do zajęć laboratoryjnych
87	11.08.2017	570,05 zł	usługi cateringowe
88	11.08.2017	3.453,84 zł	usługi reklamowe
89	14.08.2017	401,86 zł	naprawa samochodu
90	21.08.2017	3.561,84 zł	opłata za media - energia elektryczna
91	21.08.2017	65,00 zł	badania pracowników
92	21.08.2017	6.717,28 zł	dozór mienia
93	25.08.2017	1.279,20 zł	usługi konserwatorskie
94	21.08.2017	1.675,90 zł	opłata za media - gaz

POZYCJA W ZAWIADOMIENIU	DATA	KWOTA	TYTUŁ
95	21.08.2017	1.889,88 zł	opłata za media - gaz
96	21.08.2017	1.686,70 zł	opłata za media - gaz
97	21.08.2017	803,88 zł	opłata za media - gaz
98	21.08.2017	1.385,36 zł	opłata za media - gaz
99	21.08.2017	8.563,10 zł	opłata za media - energia elektryczna
100	12.09.2017	204.610,50 zł	usługi budowlane
101	14.08.2017	150,00 zł	zabezpieczenie medyczne
102	10.08.2017	164,85 zł	olej napędowy
111	05.09.2017	384,96 zł	aktualizacja oprogramowania
112	01.09.2017	900,00 zł	opłata za udział w szkoleniu
113	10.08.2017	32,94 zł	materiały eksploatacyjne
114	10.08.2017	176,99 zł	benzyna, olej napędowy
115	09.08.2017	640,00 zł	opłata za udział w szkoleniu
116	18.08.2017	424,38 zł	usługi pocztowe
121	14.08.2017	893,29 zł	usługi telekomunikacyjne
122	16.08.2017	1.660,50 zł	usługi telekomunikacyjne
123	21.08.2017	1.675,90 zł	opłata za media - gaz
124	21.08.2017	1666,61 zł	opłata za media - gaz
125	21.08.2017	119,50 zł	materiały eksploatacyjne
126	21.08.2017	197,65 zł	olej napędowy
127	21.08.2017	8.563,10 zł	opłata za media - energia elektryczna
128	21.08.2017	4.374,80 zł	opłata za media - energia elektryczna
131	22.08.2017	67,65 zł	toner
132	22.08.2017	1.162,35 zł	usługi transportowe
133	18.08.2017	1.586,70 zł	usługi reklamowe
134	22.09.2017	4.516,38 zł	opłata za media - energia elektryczna
135	23.08.2017	183,87 zł	benzyna, olej napędowy
136	23.08.2017	272,97 zł	części eksploatacyjne do kosiarek
139	24.08.2017	30,38 zł	art. przemysłowe
140	28.08.2017	3.321,00 zł	opłata za udział w szkoleniu
141	25.08.2017	165,95 zł	olej napędowy

POZYCJA W ZAWIADOMIENIU	DATA	KWOTA	TYTUŁ
143	31.08.2017	1.300,00 zł	opłata za dozór techniczny
144	20.09.2017	1.273,05 zł	konserwacja systemu p-poż
147	23.08.2017	861,00 zł	materiały reklamowe
148	30.08.2017	227,79 zł	benzyna, olej napędowy, olej do kosiarek
149	30.08.2017	315,24 zł	usługi telekomunikacyjne
150	30.08.2017	678,96 zł	usługi prasowe
151	25.08.2017	68,00 zł	opłata za pełnomocnictwo
152	16.08.2017	613,77 zł	opłata za ogłoszenie
153	30.08.2017	349,67 zł	olej napędowy
154	30.08.2017	89,97 zł	olej napędowy
155	31.08.2017	3.075,00 zł	opłata abonamentowa
159	07.09.2017	35,90 zł	materiały dydaktyczne
161	01.09.2017	221,40 zł	olej napędowy
162	01.09.2017	67,65 zł	toner
163	31.08.2017	400,00 zł	opłata za serwis i nadzór kotłowni gazowych
164	28.08.2017	4.000,00 zł	opłata za naprawę układu sterującego piecem C.O.
165	08.09.2017	33,60 zł	opłaty za czasopisma
166	30.08.2017	113,65 zł	art. spożywcze
167	19.09.2017	65,77 zł	art. biurowe
168	19.09.2017	241,97 zł	art. biurowe
169	04.09.2017	38,60 zł	art. przemysłowe
174	28.08.2017	171,00 zł	materiały promocyjne
175	06.09.2017	182,07 zł	benzyna, olej napędowy
176	31.08.2017	2.706,00 zł	obsługa prawna
178	18.09.2017	3.842,00 zł	komputer, monitor, dysk, telefon, pendrive
179	13.09.2017	218,89 zł	art. biurowe
185	19.09.2017	79,92 zł	art. biurowe
186	11.09.2017	338,25 zł	tonery
187	31.08.2017	132,97 zł	art. spożywcze
188	13.09.2017	2.108,68 zł	opłata za media - woda
189	13.09.2017	708,57 zł	opłata za media - woda

POZYCJA W ZAWIADOMIENIU	DATA	KWOTA	TYTUŁ
190	13.09.2017	618,56 zł	opłata za media - woda
191	13.09.2017	88,52 zł	opłata za media - woda
192	13.09.2017	2.108,68 zł	opłata za media - woda
194	12.09.2017	55,01 zł	Konwektor
196	21.09.2017	1.599,00 zł	zbiory biblioteczne
199	12.09.2017	114,98 zł	materiały eksploatacyjne
200	13.09.2017	103,73 zł	usługi serwisowe
201	13.09.2017	187,01 zł	naprawa samochodu
202	13.09.2017	860,08 zł	naprawa samochodu
204	13.09.2017	1.377,60 zł	usługa reklamowa
205	18.09.2017	147,60 zł	usługa reklamowa
206	18.09.2017	18,90 zł	art. spożywcze
207	18.09.2017	570,00 zł	usługa cateringowa
208	19.09.2017	220,00 zł	usługi cateringowe
209	19.09.2017	177,33 zł	benzyna bezołowiowa 95
210	20.09.2017	984,00 zł	usługa reklamowa
211	21.09.2017	7.261,92 zł	dozór mienia
213	21.09.2017	772,93 zł	opłata za media - gaz
214	21.09.2017	1.679,26 zł	opłata za media — gaz
215	21.09.2017	957,36 zł	opłata za media - gaz
216	21.09.2017	1.624,81 zł	opłata za media — gaz
217	21.09.2017	1313,18 zł	opłata za media - gaz
222	19.09.2017	34.393,08 zł	usługi reklamowe
232	18.09.2017	135,59 zł	olej napędowy
233	19.09.2017	1.392,14 zł	artykuły dydaktyczne
234	19.09.2017	352,63 zł	art. spożywcze
235	19.09.2017	121,73 zł	art. spożywcze
236	19.09.2017	328,24 zł	art. spożywcze
237	19.09.2017	183,76 zł	art. spożywcze
241	19.09.2017	2.070,40 zł	usługi pocztowe
243	21.09.2017	6.990,66 zł	opłata za media - energia elektryczna

POZYCJA W ZAWIADOMIENIU	DATA	KWOTA	TYTUŁ
244	19.09.2017	682,58 zł	art. biurowe
245	19.09.2017	488,00 zł	materiały przemysłowe
246	21.09.2017	6.990,66 zł	opłata za media - energia elektryczna
247	18.09.2017	1.998,75 zł	system operacyjny
248	18.09.2017	16,99 zł	art. przemysłowe
249	13.09.2017	500,00 zł	usługi noclegowe
250	21.09.2017	800,00 zł	usługi reklamowe
252	21.09.2017	1.518,00 zł	opłata za media - gaz
255	20.09.2017	1.660,50 zł	usługi telekomunikacyjne
256	20.09.2017	856,35 zł	usługi telekomunikacyjne
257	18.09.2017	90,00 zł	art. przemysłowe
258	21.09.2017	223,87 zł	art. przemysłowe
259	21.09.2017	634,67 zł	art. biurowe
260	22.09.2017	567,79 zł	usługi telekomunikacyjne
261	21.09.2017	451,41 zł	hologram semestralny
262	22.09.2017	4.516,38 zł	opłata za media - energia elektryczna
270	20.09.2017	400,00 zł	obsługa kotłowni gazowych
271	19.09.2017	191,46 zł	art. przemysłowe
272	20.09.2017	200,00 zł	usługi remontowe
277	21.09.2017	91,00 zł	odzież BHP
278	21.09.2017	68,19 zł	art. spożywcze
287	21.09.2017	540,00 zł	udział w szkoleniu
311	14.09.2017	1.695,00 zł	udział w szkoleniu

Powyższy czyn stanowi naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 3 oraz art. 44 ust. 3 pkt 3 ufp;

Komisja Orzekająca wymierzyła Obwinionemu (A) karę pieniężną w wysokości 3000 zł a Obwinionemu (B) karę nagany i obciążyła każdego z nich obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości po 400,39 zł

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uodfp, utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych [dalej również jako: „Komisja I instancji”, „MKO”] w treści orzeczenia z dnia 21 stycznia 2020 r. sygn. akt: BDF3.4801.19.2019, w wyniku rozpoznania na rozprawie w dniu 26 czerwca 2019 r., 16 października 2019 r. 15 i 21 stycznia 2020 r., przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, sprawy, m.in. (A) oraz (B):

- uznała Obwinionego (A) - pełniącego w okresie popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych funkcję Rektora (...), za winnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust. 1 uondfp, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego planem finansowym (...) na dany rok budżetowy, co miało miejsce w przypadku czynów zabronionych, które zostały szczegółowo wskazane w zestawieniu tabelarycznym wniosku o ukaranie z 9 kwietnia 2019 r. (strona 4 - 6), którym to czynem naruszono art. 44 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz.U. z 2021 poz. 305) [dalej również jako „ufp”] (pkt II sentencji orzeczenia);
- uznała Obwinionego (B) - pełniącego w okresie popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych funkcję Rektora (...), za winnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust. 1 uondfp, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego planem finansowym (...) na dany rok budżetowy, co miało miejsce w przypadku czynów zabronionych wymienionych w zestawieniu tabelarycznym zawartym we wniosku o ukaranie w przedmiotowej sprawie z dnia 9 kwietnia 2019 r. (strona 16 -20), którym to czynem naruszono art. 44 ust. 1 pkt 3 oraz art. 44 ust. 3 pkt 3 ufp (pkt IV sentencji orzeczenia);
- na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 uondfp wymierzyła Obwinionemu (A) karę pieniężną w wysokości 3.000 zł (trzy tysiące złotych) (pkt VI sentencji orzeczenia);
- na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 36 ust. 1 uondfp wymierzyła Obwinionemu (B) karę nagany (pkt VII sentencji orzeczenia);
- na podstawie art. 167 ust. 1 uondfp obciążyła obu Obwinionych obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości 400,39 zł (słownie: czterysta złotych trzydzieści dziewięć groszy).

Rozpoznanie zarzutów zawartych w złożonym wniosku o ukaranie z dnia 9 kwietnia 2019 r., nastąpiło przed Międzyresortową Komisją Orzekającą, na rozprawach w dniu 26 czerwca 2019 r., 16 października 2019 r. oraz 15 stycznia 2020 r., przy udziale Zastępcy Rzecznika - Pana (...), oraz Obrońcy Obwinionego (A) - Radcy Prawnego (...). Obwiniony (...)stawił się osobiście na rozprawie w dniu 16 października 2019 r. oraz 15 stycznia 2020 r.

Komisja I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz po przedstawieniu argumentów i twierdzeń stron, rozpatrzyła sprawę, ustaliła i stwierdziła, co następuje.

Analizując podmiotowy charakter naruszeń MKO uznała, że Obwiniony (A) podlega odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, na zasadzie art. 4 ust. 1 pkt 2 uondfp, jako kierownik jednostki sektora finansów publicznych.

Odnosząc się do części zarzutów zawartych we wniosku o ukaranie, w stosunku do m. in. Obwinionych (A) oraz (B), dotyczących zaciągania zobowiązań, Komisja I instancji zwróciła uwagę, iż w prawie finansowym nie występuje odrębne określenie pojęcia zobowiązania, a więc dokonując wykładni tego terminu należy odwoływać się do interpretacji cywilistycznych, jak stwierdziła w wyroku z dnia 15 października 2012 r. BDF1/4900/69/69/12/2054 Główna Komisja Orzekająca w rozumieniu uondfp zobowiązanie, tak jak w prawie cywilnym, jest stosunkiem prawnym, w którym wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, zaś dłużnik jest zobowiązany to świadczenie spełnić.

MKO podkreśliła, że od zaciągania zobowiązań odróżnić należy dokonywanie wydatków. Dokonanie wydatku przez jednostkę sektora finansów publicznych, aby miało swoje prawne uzasadnienie, musi wynikać z wcześniej istniejącego zobowiązania. W orzeczeniach komisji orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych konsekwentnie przyjmuje się, że już samo zawarcie umowy o dostawę towarów lub świadczenie usług należy traktować, jako zaciągnięcie zobowiązania, mimo iż faktycznie obowiązek dokonania wydatku powstanie dopiero po zrealizowaniu dostawy albo usługi (orzeczenie Głównej Komisji Orzekającej z 22 czerwca 2006 r., DF/GKO-4900-43/56/06/1249, w którego uzasadnieniu stwierdzono, że zaciąganie zobowiązań, których źródłem jest umowa następuje bowiem w chwili podpisania umowy, a nie w chwili rozpoczęcia realizacji wynikających z zobowiązania świadczeń ani w chwili wykonania świadczenia).

Międzyresortowa Komisja Orzekająca zauważyła, że czyny wskazane w tabelach nr I, V, VII, mające świadczyć o naruszeniach dyscypliny finansów publicznych określonych w art. 15 ust. 1 i 18b ust. 2 uondfp, nie dotyczą zaciągania zobowiązań. Wskazane w zestawieniu listy płac, delegacje służbowe, opłaty abonamentowe, usługi telekomunikacyjne, artykuły biurowe, spożywcze, opłaty za media, usługi serwisowe stanowią realizację już wcześniej zaciągniętych zobowiązań na podstawie np. zawartych umów o pracę, o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dostawę mediów itp.

Biorąc powyższe pod uwagę, Komisja I instancji uniewinniła m. in.:

- 1) Pana (A) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ust. 1 uondfp, polegającego na zaciągnięciu zobowiązań bez upoważnienia określonego planem finansowym (...);
- 2) Pana (B) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ust. 1 uondfp, polegającego na zaciągnięciu zobowiązań bez upoważnienia określonego planem finansowym (...);

W zakresie zarzucanego Panu (A) i Panu (B) naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 11 ust. 1 uondfp, polegającego na dokonywaniu wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego planem finansowym (...), Komisja I instancji zauważyła, że zgodnie z art. 19 ust. 2 uondfp, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych może ponieść jedynie osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. Winę sprawcy ustala się wtedy, gdy można mu zarzucić, iż w czasie popełnienia bezprawnego i karalnego czynu nie dał posłuchu normie prawnej, chociaż można było podporządkowania się normie prawnej od sprawcy wymagać. Aby mówić o winie, należy przypisać ją obwinionemu, a dla przypisania winy kluczowa jest możliwość wskazania obwinionemu prawidłowego wzorca zachowań. Z udowodnionych okoliczności musi wynikać, iż w chwili popełnienia czynu istniała alternatywne zachowanie, które nie naruszałoby prawa i które nie stanowiłoby naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Jeśli bowiem okaże się, że w danych okolicznościach obwiniony nie miał innej możliwości zachowania się, to

pomimo obiektywnego stwierdzenia popełnienia czynu zabronionego, nie będzie można przypisać winy.

Międzyresortowa Komisja Orzekająca podkreśliła, że dla przypisania winy kluczowa jest przy tym możliwość wskazania obwinionemu prawidłowego wzorca zachowania, a więc z udowodnionych okoliczności faktycznych musi wynikać, iż w chwili popełnienia zarzucanego im czynów istniała możliwość alternatywnego zachowania, które nie naruszałoby prawa i które nie stanowiłoby naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

W ocenie MKO, Obwinionemu Panu (A) należy przypisać winę za niedopełnienie ciążącego na nim obowiązku dokonywania wydatków zgodnie z upoważnieniem w planie rzeczowo-finansowym (...). Naruszenie prawa przez Obwinionego (A) i przypisanie mu winy jest, zdaniem Komisji I instancji, bezsporne w zaistniałym stanie faktycznym. Obwiniony powinien przewidzieć możliwość popełnienia takiego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, dlatego niewątpliwie można mu w niniejszej sprawie przypisać winę. Obwiniony przyjmując na siebie powierzone mu obowiązki przyjął na siebie odpowiedzialność za wykonywanie ich zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym przepisami ufp oraz statutu (...), co uzasadnia przypisanie Obwinionemu (A) winy za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 11 ust. 1 uoondfp. MKO podkreśliła, że sam Obwiniony stwierdził, że naruszył dyscyplinę finansów publicznych i w chwili naruszenia miał pełną tego świadomość.

Międzyresortowa Komisja Orzekająca zauważyła, że to Obwiniony (A), pełniąc funkcję Rektora (...), działając jako organ uczelni wyższej w głównej mierze odpowiada za doprowadzenie do sytuacji, w której (...) od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia 24 września 2017 r. nie miała uchwalonego i zatwierdzonego przez Senat (...) planu rzeczowo-finansowego. Jak ustaliła Komisja I instancji Obwiniony Pan (...) przed objęciem funkcji Rektora wchodził w skład Senatu (...), uczestniczył w jego pracach i nie były mu obce sprawy organizacyjne uczelni. Po dniu 1 września 2016 r. działając jako organ (...) (Rektor) zwoływał i przewodniczył obradom Senatu. Obwiniony przewodniczył m.in. obradom Senatu w dniu 19 grudnia 2016 r., na którym podjęto uchwałę w sprawie prowizorium budżetowego na rok 2017. Na tym posiedzeniu ówczesna Kwestor (...) poinformował członków Senatu, że z uwagi na to, że plan rzeczowo - finansowy na rok 2017 możliwy będzie do przyjęcia dopiero po otrzymaniu dotacji z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, tj. w czerwcu 2017 r., należy przyjąć na I półrocze 2017 r. prowizorium budżetowe. Prowizorium jest podstawą działalności uczelni. Pismem z dnia 29 marca 2017 r. Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego określiła kwoty planu dotacji podmiotowych na 2017 r. i jednocześnie wskazała, że dotacje te wraz planowanymi przychodami własnymi uczelni stanowią podstawę do opracowania rocznego planu rzeczowo - finansowego. Przedmiotowe pismo Obwiniony osobiście zadekretował w dniu 10 kwietnia 2017 r. na Kanclerza i Kwestor (...). Jak wskazują powyższe ustalenia Rektor (...) był w posiadaniu informacji o czasie obowiązywania prowizorium budżetowego, o możliwości przygotowania od dnia 5 kwietnia 2016 r. projektu planu rzeczowo-finansowego, jak i o obowiązku jego przyjęcia i zatwierdzenia przez Senat w określonym terminie. Pomimo powyższego oraz faktu zwolnienia w maju 2017 r. z funkcji dotychczasowego Kwestora i głębokich zmian osobowych w kwesturze (...), nie interesował się kwestią nowego planu rzeczowo-finansowego i działając jako przewodniczący Senatu nie podniósł tego problemu na żadnym z posiedzeń Senatu, co więcej odpowiedzialność za zaistniałą sytuację próbował zrzucić na Kanclerza, Kwestora, Senat a nawet sekretarkę Rektora.

W przekonaniu Komisji I instancji Obwiniony Pan (A) miał obiektywną możliwość działania zgodnego z prawem, w pierwszej kolejności powinien zapewnić uchwalenie planu rzeczowo-finansowego w odpowiednim terminie, w chwili kiedy stało się to niemożliwe powinien podjąć próbę jak najszybszego zwołania posiedzenia Senatu, na którym uchwalono by plan rzeczowo-finansowy (istniał

już w tym czasie dokument, przesłany w lipcu do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego), który stanowiłby podstawę do dokonywania wydatków i prawidłowego funkcjonowania (...). Jednocześnie do tego czasu Obwiniony powinien powstrzymać się od wydatkowania środków publicznych. MKO w pełni poparła stanowisko Zastępcy Rzecznika, że w tym przypadku dokonywanie wydatków z naruszeniem prawa nie można uzasadniać działaniem na rzecz (...), prowadziłoby to do niedopuszczalnego wrażenia, że łamanie prawa może stanowić działanie zgodne z interesem społecznym.

Ustalając rodzaj i wymiar kary, MKO wzięta pod uwagę charakter zarzucanych Obwinionemu czynów, ich naganny charakter, naruszenie podstawowych zasad dotyczących dokonywania wydatków przez jednostkę sektora finansów publicznych, postawę Obwinionego, okres w jakim dochodziło do naruszeń, wielość czynów 68 oraz znaczną wartość środków, które były wydatkowane bez upoważnienia, ponad 2 mln. zł. Zdaniem Komisji I instancji, wymierzenie Obwinionemu (A) kary pieniężnej będzie adekwatne i współmierne do stopnia jego osobistego zawinienia oraz stopnia szkodliwości zarzucanego mu czynu w perspektywie finansów publicznych, będzie również uwzględniało całokształt okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 11 ust. 1 uoondfp, stawianego Obwinionemu (B) Komisja I instancji uznała, że wbrew twierdzeniom Obwinionego skutecznie powierzono mu realizację obowiązków w zakresie zatwierdzania do zapłaty dokumentów finansowo-księgowych i nadzorowania realizacji planu rzeczowo-finansowego. Przedmiotowe powierzenie nastąpiło na podstawie § 128 ust. 2 statutu (...). Sam Obwiniony działał również w przekonaniu o powierzeniu mu takich obowiązków, ponieważ zatwierdzał do zapłaty dokumenty finansowo-księgowe i nie przekazywał tych dokumentów innym osobom, które miały zatwierdzać te dokumenty w imieniu kierownika jednostki finansów publicznych. W ocenie MKO, Obwinionemu Panu (B) należy przypisać winę za niedopełnienie ciążącego na nim obowiązku dokonywania wydatków zgodnie z upoważnieniem w planie rzeczowo-finansowym (...). Naruszenie prawa przez Obwinionego Pana (B) i przypisanie mu winy jest, zdaniem Komisji I instancji bezsporne w zaistniałym stanie faktycznym. Obwiniony powinien przewidzieć możliwość popełnienia takiego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, dlatego niewątpliwie można mu w niniejszej sprawie przypisać winę. Obwiniony przyjmując na siebie powierzone mu obowiązki przyjął na siebie odpowiedzialność za wykonywanie ich zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym przepisami ufp oraz statutu (...), co uzasadnia przypisanie Panu (B) winy za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 11 ust. 1 uoondfp. Należy zaznaczyć, że Obwiniony sam przyznał, że wiedział o nieuchwaleniu planu rzeczowo-finansowego przez Senat i pomimo tej świadomości nadal zatwierdzał dokumenty finansowo-księgowe.

Zdaniem MKO Obwiniony (B) miał obiektywną możliwość postępowania zgodnie z prawem. Sposób postępowania w sytuacji, w której znalazł się Obwiniony, został wprost wskazany w art. 29 ust. 1 uoondfp, zgodnie z którym osoba, która naruszyła dyscyplinę finansów publicznych wskutek wykonania polecenia przełożonego albo kierownika jednostki, albo dysponenta środków publicznych, organu nadzorującego lub organu założycielskiego, nie ponosi odpowiedzialności, jeżeli przed wykonaniem polecenia zgłosiła pisemnie zastrzeżenie i, pomimo tego zastrzeżenia, otrzymała pisemne potwierdzenie wykonania polecenia albo polecenie nie zostało odwołane albo zmienione. W tym przypadku odpowiedzialność ponosi osoba, która podpisała się pod pisemnym poleceniem wykonania polecenia, a przy braku takiego dokumentu - osoba, która wydała polecenie. Obwiniony nie odmówił dokonywania wydatków bez upoważnienia, nie wniósł pisemnych zastrzeżeń do swojego przełożonego Rektora (...), tylko z pełną świadomością dokonywał naruszeń dyscypliny finansów publicznych.

Ustalając rodzaj i wymiar kary, Komisja I instancji wzięła pod uwagę charakter zarzucanych Obwinionemu czynów, ich naganny charakter, naruszenie podstawowych zasad dotyczących dokonywania wydatków przez jednostkę sektora finansów publicznych, okres w jakim dochodziło do naruszeń, wielość czynów 177 oraz znaczną wartość środków, które były wydatkowane bez upoważnienia, ponad 400 tys. zł. Zdaniem Międzyresortowej Komisji Orzekającej, wymierzenie Obwinionemu (B) kary pieniężnej będzie adekwatne i współmierne do stopnia jego osobistego zawinienia oraz stopnia szkodliwości zarzucanego mu czynu w perspektywie finansów publicznych, będzie również uwzględniało całokształt okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.

Od wskazanego powyżej orzeczenia w piśmie z dnia 16 marca 2020 roku, znak pisma: BM-ZKR-361-1-19/2020, odwołanie na korzyść obwinionego Pana (A), złożyła Jego obrońca - r. (...), zaskarżając je w części II i VI, tj. w zakresie:

- a) uznania Pana (A) za winnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust. 1 uondfp, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego planem finansowym (...) na dany rok budżetowy, co miało miejsce w przypadku czynów zabronionych, które zostały szczegółowo wskazane w zestawieniu tabelarycznym wniosku o ukaranie z 9 kwietnia 2019 r. (str. 4-6), poprzez zarzut naruszenia art. 44 ust. 1 pkt 3 ustawy o finansach publicznych;
- b) wymierzenia na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 uondfp Panu (A) kary pieniężnej w wysokości 3.000 zł (trzy tysiące złotych).

Na podstawie art. 138 ust. 5 uondfp obrońca Obwinionego wniosła o uniewinnienie Pana (A) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust. 1 uondfp, polegającego na dokonaniu wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego planem finansowym (...) na dany rok budżetowy, co miało miejsce w przypadku czynów zabronionych, które zostały szczegółowo wskazane w zestawieniu tabelarycznym wniosku o ukaranie z dnia 9 kwietnia 2019 r. (str. 4-6), oraz od zarzutu naruszenia art. 44 ust. 1 pkt 3 ustawy o finansach publicznych, a co za tym idzie odstąpienia od ukarania Pana (A) na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 uondfp karą pieniężną w wysokości 3.000 zł (trzy tysiące złotych).

Na wypadek uznania przez Główną Komisję Orzekającą, że nie istnieją podstawy do uniewinnienia Pana (A) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ust. 1 uondfp oraz zarzutu naruszenia art. 44 ust. 1 pkt 3 uofp, obrońca Obwinionego wniosła o zmianę pkt. VI orzeczenia poprzez wymierzenie (A) zamiast kary pieniężnej, która zdaniem obwinionego jest zbyt dotkliwa, karę upomnienia na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 1 uondfp. Zdaniem obrońcy Obwinionego sytuacja faktyczna, jaka miała miejsce w (...)w 2017 r., była wyjątkowa i niezależna od obwinionego, co na rozprawie w dniu 21 stycznia 2020 r. zostało uznane przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych - Pana (...), który zmienił swoje pierwotne stanowisko wskazane we wniosku o ukaranie, dotyczące zmiany wymiaru kary dla Obwinionego z kary pieniężnej na karę nagany, czego MKO w ogóle nie zauważyło w wydanym orzeczeniu ani jego uzasadnieniu.

Zaskarżonemu orzeczeniu obrońca Obwinionego zarzuciła:

- a) błędne zastosowanie art. 19 ust. 1 i 2 uondfp, poprzez błędne przyjęcie spełnienia się obydwu przesłanek wskazanych w cyt. przepisie, a mianowicie bezpodstawne przypisanie winy obwinionemu (A), w wyniku uznania, że naruszeń określonych w art. 11 ust. 1 uondfp mógł on uniknąć przy dołożeniu należytej staranności. W tym zakresie zdaniem obrońcy Obwinionego Komisja nie wzięła pod uwagę obszernych wyjaśnień złożonych przez obwinionego ani nie uwzględniła szczególnej i niezależnej od obwinionego sytuacji, w jakiej

znalazła się (...) w okresie od lipca do września 2017 r., ani nie uwzględniła faktu, że Obwiniony nie miał obiektywnej możliwości działania zgodnie z prawem w tym okresie. Obrońca Obwinionego podkreśliła, że zastał On bardzo trudną sytuację w uczelni po poprzednim rektorze (co obszernie wyjaśniał w pismach złożonych w przedmiotowej sprawie, jak i składając wyjaśnienia przed Komisją). Przytaczając najważniejsze fakty, których nie Komisja I instancji miała nie wziąć pod uwagę w omawianym zakresie, obrońca Obwinionego podkreśliła, że w okresie, w którym doszło do popełnienia ewentualnego czynu noszącego znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych, tj. dn. 1 lipca 2017 r., p.o. Kwestora (...) od dnia 6 sierpnia 2017 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim, wskutek długotrwałej i ciężkiej choroby. Odnosząc się do wyjaśnienia przyczyn nieuchwalenia w terminie „Planu rzeczowo-finansowego na rok 2017”, wskazała, że po zmianie władz (...) która nastąpiła dnia 1 września 2016 r., ujawniono szereg braków i nieprawidłowości w zakresie gospodarowania mieniem uczelni, co zostało zgłoszone do Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych pismem z dnia 30 maja 2017 r. i stanowiło przedmiot postępowania prowadzonego przez Rzecznika i doprowadziło do ukarania winnego byłego Rektora (...).

Składająca odwołanie podkreśliła ponadto, że sytuacja, którą zastał Obwiniony w dniu 1 września 2016 r., była bardzo trudna, ponieważ poprzedni Rektor (...) kategorycznie odmówił przekazania obowiązków, jak też istotnych informacji o funkcjonowaniu uczelni. Poza tym, jak się później okazało, w uczelni nie działały odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej. Nie było również ustalonej procedury przygotowania planu rzeczowo-finansowego, w której aktywnie uczestniczyłyby poszczególne jednostki organizacyjne uczelni. Zwyczajowo projekty planów rzeczowo-finansowych były prezentowane już gotowe Senatowi (...) przez Kwestora (...) i Rektora (...) do zatwierdzenia. Gdy Obwiniony obejmował funkcję Rektora (...), spotkał się z problemem zaniechania przeprowadzenia inwentaryzacji środków trwałych w (...) za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r., co było wielkim problemem rzutującym na prawidłowość sporządzania sprawozdań finansowych.

Wyjaśniła ponadto, że w związku z utratą zaufania do ówczesnej wieloletniej Kwestor (...), doszło do jej odwołania na wniosek Kanclerza (B). Pozostała ona jednak pracownicą (...) (Działu Kwestury), ale po odwołaniu z funkcji natychmiast udała się na długotrwałe zwolnienie chorobowe. W związku z tym nie doszło do przekazania obowiązków powołanej w jej miejsce dnia 16 maja 2017 r. p.o. Kwestora (...), która mimo przedłożenia badania lekarskiego dopuszczającego ją do pracy, jak się później okazało nie była jednak w stanie w pełni wywiązać się z ciężących na niej obowiązków służbowych, choć wydawało się, że posiada ku temu wymagane wysokie kwalifikacje poparte długoletnim doświadczeniem (m.in. jako Kwestor (...)). Nie zgłaszała władzom uczelni, w tym także Kanclerzowi (...) problemów z przygotowaniem istotnych dokumentów finansowych i wymaganych przez Ministerstwo Nauki Szkolnictwa Wyższego sprawozdań. Jako osoba doświadczona miała pełne zaufanie Obwinionego, co niestety okazało się błędem. O niedopełnieniu przez nią licznych obowiązków, związanych z przygotowaniem dokumentacji finansowej i sprawozdawczości (m.in. bilans jednostki, plan rzeczowo -finansowy, sprawozdanie z wykonania planu finansowego za 2016 r., prognoza finansowa (...) na lata 2018-2021), Obwiniony dowiedział się dopiero po 20 lipca 2017 r., co miało związek z napływającymi z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego monitami. Jak się później okazało p.o. Kwestor, 20 lipca 2017 r. wysłała w systemie POLON do MNiSW „Plan rzeczowo-finansowy na rok 2017”, jednak bez podpisu Rektora (...) i przede wszystkim bez stosownej uchwały Senatu (...). Gdy Obwiniony powziął wiedzę o tych zaniedbaniach, wspólnie z Prorektor (...) podjął natychmiast stosowne działania naprawcze, mające na celu uzupełnienie brakującej dokumentacji. P.o. Kwestora wraz z Kanclerzem (B) nie wniesli pod obrady Senatu (...), który odbył się dnia 26 czerwca 2017 r., projektu uchwały o zatwierdzeniu

„Planu rzeczowo-finansowego na rok 2017”, a także nie zwrócili uwagi na brak projektu stosownej uchwały w programie obrad Senatu (...), który jest zawsze rozsyłany do senatorów na tydzień przed posiedzeniem. Nie interweniowali podczas obrad Senatu (...) dn. 26 czerwca 2017 r., na których byli obecni. Żaden z członków Senatu również nie zwrócił na to uwagi. Gdy po 20 lipca 2017 r. Obwiniony zorientował się, że brakuje uchwały zatwierdzającej „Plan rzeczowo-finansowy na rok 2017”, podjął działania w celu jego uchwalenia na najbliższym możliwym do zwołania (ze względu na trwającą wówczas przerwę wakacyjną i okres urlopowy, co skutkowało brakiem na miejscu wykładowców i studentów wchodzących w skład Senatu (...)) posiedzeniu Senatu (...), tj. 25 września 2017 r. Dodatkowym problemem, który napotkał Obwiniony, był brak kompetentnej osoby w Dziale Kwestury (...), która przejęłaby odpowiedzialność za szybkie przygotowanie przedmiotowego planu. Wobec ciężkiej choroby p i braku kompetencji pozostałych pracowników zatrudnionych w Dziale Kwestury (...), którzy nie zostali w tej kwestii przeszkoleni przez wieloletnią Kwestora (...)a także wobec nieuporządkowanej należycie dokumentacji księgowej, którą pozostawiły po sobie (...) i (...), Obwiniony był zmuszony poprosić o pomoc kwestora zaprzyjaźnionej uczelni, która poinstruowała jedną z pracownic Działu (...), którą Obwiniony powołał na funkcję p.o. Kwestora (...), tj(...), o tym jak należy przygotować stosowny plan. W efekcie tych działań, podczas realnie najbliższego możliwego do zwołania posiedzenia Senatu (...), tj. dnia 25 września 2017 r., została przyjęta Uchwała nr (...)2017 zatwierdzająca „Plan rzeczowo-finansowy na rok 2017”.

Autorka odwołania podkreśliła, że Obwiniony niezwłocznie podjął stosowne środki, aby w przyszłości nie doszło do podobnej sytuacji. Stworzył rejestr uchwał, które corocznie Senat (...) powinien przyjąć, a przede wszystkim wydał zarządzenie nr (...)/2017 z dnia 21 grudnia 2017 r. w sprawie określenia zasad i trybu sporządzania „Planu rzeczowo-finansowego w (...)na dany rok obrotowy”. Wyłoniono także w otwartym konkursie kompetentną osobę, która sprawuje do dnia dzisiejszego funkcję Kwestora (...)i już do tej pory nie ma żadnych problemów z właściwym funkcjonowaniem uczelni jako jednostki sektora finansów publicznych.

- b) błędną interpretację art. 11 ust. 1 uońdftp, w wyniku przyjęcia, że zarzut stawiany Obwinionemu we wniosku o ukaranie, tj. naruszenia art. 11 ust. 1 uońdftp, polegający na dokonaniu wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego planem finansowym (...)za dany rok budżetowy, jest prawdziwy. Obrońca Obwinionego przyznała, że Obwiniony dokonał wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia, lecz dokonywanie tych wydatków ze środków publicznych następowało celowo i oszczędnie, z zachowaniem zasady uzyskania najlepszych efektów oraz z uwzględnieniem optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu zamierzonych celów, podkreślając przy tym, że wszystkie zobowiązania zostały zaciągnięte zgodnie z przepisami prawa, a wydatki zostały dokonane w sposób umożliwiający terminową realizację podstawowych zadań jednostki.
- c) niezastosowanie normy art. 46 ust. 1 ufp, która wskazuje, że jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków lub kosztów jednostki, pomniejszonej o wydatki na wynagrodzenia i uposażenia, składki na ubezpieczenie społeczne i Fundusz Pracy, inne składki i opłaty obligatoryjne oraz płatności wynikające z zobowiązań zaciągniętych w latach poprzednich z zastrzeżeniem art. 136 ust. 4 i art. 153, podkreślając, że wszystkie wydatki poczynione przez Obwinionego w okresie lipiec-wrzesień 2017 r. wynikały z wcześniej zaciągniętych zobowiązań na podstawie przyjętych w ubiegłych latach planów rzeczowo-finansowych i ostatniego prowizorium na rok 2017 - czyli zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa;

- d) niezastosowanie dyspozycji normy art. 54 ust. 1 ufp w wyniku nie uwzględnienia przez Komisję I instancji faktu, że w okresie, w którym doszło o czynów zarzucanych obwinionemu, w jednostce był zatrudniony kwestor, którego zakres odpowiedzialności określa dyspozycja cytowanego przepisu, jak również nie zastosowania dyspozycji normy art. 54 ust. 3, 4 i 5 ufp w kontekście okoliczności, że to Kwestor (...)dokonuje wstępnej kontroli, składa podpis na dokumentach, co oznacza, że nie zgłasza zastrzeżeń, co do oceny prawidłowości danej operacji i jej zgodności z prawem, a także, że nie zgłasza zastrzeżeń do kompletności oraz formalno-rachunkowej rzetelności i prawidłowości dokumentów dotyczących tej operacji, a także, że zobowiązania wynikające z operacji mieszczą się w planie finansowym jednostki;

Obrońca Obwinionego jednocześnie podkreśliła, że w ust. 4 i 5 ww. przepisu ustawodawca szczegółowo uregulował tryb postępowania głównego księgowego (kwestora) w razie ujawnienia nieprawidłowości w zakresie określonym w art. 54 ust. 3 ufp. Żadna operacja z okresu lipiec - wrzesień 2017 r. nie została zakwestionowana przez Kwestora, a co więcej Kwestor (...)bez wiedzy obwinionego i stosownej uchwały senatu Uczelni przesłała do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego plan rzeczowo-finansowy na rok 2017. Stąd ten fakt wskazuje na brak winy obwinionego.

Podniosła również, że Obwiniony wskazał, że do 23 lipca 2017 r., nie miał świadomości nieistnienia planu rzeczowo-finansowego, że wielokrotnie podkreślał, zarówno w wyjaśnieniach pisemnych, jak i ustnych przed Komisją, że nie miał faktycznych możliwości zwołania posiedzenia Senatu uczelni w miesiącu sierpniu 2017 r., z uwagi na przerwę urlopową i wiążący się z tym realny brak możliwości uzyskania kworum w tym organie koniecznego do podjęcia uchwały o przyjęciu planu rzeczowo-finansowego (większość członków Senatu stanowili bowiem pracownicy dydaktyczni, którzy na wszystkich uczelniach mają obowiązek wykorzystać przysługujący im urlop wypoczynkowy w terminie od 15 lipca do początku września, i muszą to zrobić w wymiarze co najmniej 14 dni, aby móc ubiegać się o dofinansowanie do wakacji z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, a także studenci, którzy na początku lipca zdążyli już wyjechać na wakacje lub do pracy). Autorka odwołania podniosła, że Obwiniony pod koniec lipca 2017 r. (już w pełni sezonu urlopowo-wakacyjnego) stanął przed dylematem czy realizować zaciągnięte zobowiązania pomimo braku planu, czy też narazić Uczelnię na konsekwencje finansowe. Podkreśliła, że wskutek realizacji wcześniej zaciągniętych zobowiązań bez istniejącego planu. Podkreśliła, że Obwiniony nie doprowadził do żadnego uszczerbku finansowego, a ponadto zrealizowane wydatki były niezbędne i związane tylko z bieżącym funkcjonowaniem uczelni.

Jednocześnie obrońca Obwinionego na wypadek, gdyby Główna Komisja Orzekająca w Sprawach Dyscypliny Finansów Publicznych nie uniewinniła obwinionego, podniosła następujące zarzuty:

- e) błędnego zastosowania art. 31 ust. 1 pkt. 3 i ust. 2 uondf w związku z art. 35 uondfp - poprzez wymierzenie obwinionemu kary zbyt dotkliwej, gdyż w żadnym wypadku działanie Obwinionego nie nosiło znamion winy umyślnej.

Obrońca Obwinionego wskazała na Orzeczenie Głównej Komisji Orzekającej z dnia 14 lipca 2011 r. BDF1/4900/55/61/11/1729 w brzmieniu: „*Przy umyślnym naruszeniu dyscypliny finansów publicznych wymierza się karę nagany lub wyższą.*”. Komisja powinna zastosować art. 35 uondfp. Zdaniem Obrońcy zaistniałe fakty i zdarzenia były wynikiem, co najwyżej niedopatrzienia ze strony obwinionego, jako kierownika jednostki finansów publicznych, a przede wszystkim nieszczęśliwego zbiegu okoliczności. Na wyżej opisane wydarzenia miała również bezpośrednio wpływ sytuacja, w której znajdowała się uczelnia w okresie, kiedy Obwiniony obejmował stanowisko Rektora (...) po trzyletniej kadencji byłego Rektora (...). Zdaniem obrońcy Obwinionego bezsprzecznie Obwinionemu nie można przypisać winy, a co najwyżej brak staranności lub pewną nieudolność wynikającą z braku doświadczenia w pracy na stanowisku Rektora i kierowaniu

jednostką sektora finansów publicznych, dodatkowo w sytuacji destabilizacji Działu Kwestury (...), co wynikało z uwarunkowań niezależnych od niego, a także być może zbyt dużego zaufania, jakim obdarzył wydawałoby się kompetentnych i doświadczonych pracowników, tj p.o. Kwestor (...)i Kanclerza (...).

W konsekwencji składająca odwołanie stwierdziła, że brak jest podstaw do nałożenia na obwinionego kary pieniężnej. W Jej ocenie Komisja I instancji powinna zastosować art. 35 uodfp, który wskazuje przesłankę wymierzenia kary upomnienia, a to karę upomnienia można wymierzyć w szczególności w przypadku, gdy stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie jest znaczny;

- f) niezastosowania art. 33 uodfp w wyniku nie uwzględnienia przy wymiarze kary motywów i sposobu działania, okoliczności działania lub zaniechania, jak również właściwości, warunków osobistych osoby odpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, jej doświadczenia zawodowego, sposobu wywiązywania się z obowiązków służbowych oraz zachowania po naruszeniu dyscypliny finansów publicznych. Zdaniem obrońcy Obwinionego Komisja nie uwzględniła adekwatnego stopnia zawinienia ani też faktu, iż Obwiniony nie był dotychczas karany i nie miał wcześniej doświadczenia w kierowaniu jednostkami sektora finansów publicznych.

Składająca odwołanie podkreśliła, że wymierzając karę, organ orzekający powinien uwzględnić motywy, sposób działania i okoliczności działania lub zaniechania, jak również właściwości, warunki osobiste osoby odpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, jej doświadczenie zawodowe, sposób wywiązywania się z obowiązków służbowych oraz zachowanie po naruszeniu dyscypliny finansów publicznych, czego w przedmiotowej sprawie nie uczyniono. W Jej ocenie Komisja Instancji nie wzięła pod uwagę trudnej sytuacji, w jakiej znalazła się uczelnia, na którą w swych wyjaśnieniach pisemnych i ustnych wskazywał Obwiniony. Trudna sytuacja uczelni w roku 2017 r. była Komisji znana także ze sprawy byłego rektora (...), którego zaniechania doprowadziły do chaosu na uczelni, braku procedur i faktycznego niedziałania mechanizmów kontroli wewnętrznej. W konsekwencji byłemu rektorowi (...) za zaniechanie przeprowadzenia inwentaryzacji środków trwałych w (...), pomimo, iż niedobór w inwentaryzacji wyniósł ponad 154 tys. zł, wymierzono jedynie karę upomnienia.

Obrońca Obwinionego wskazała ponadto, że podstawową zasadą wymiaru kary za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest swoboda w wyborze kary adekwatnej do danego naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Oczywiście owa swoboda nie oznacza, że komisja orzekająca może nałożyć karę nieznaną w ustawie. Swoboda wymiaru kary nie może jednak oznaczać dowolności jej wymiaru. Skład orzekający musi wskazać okoliczności, jakie brano pod uwagę przy orzekaniu konkretnej kary. Zgodnie z wyrokiem NSA z 8 stycznia 2002 r., III SA 2079/00 (niepubl.): „Wybór kary, jeśli spełnione były ustawowe przesłanki jej wymierzenia, należy do kompetencji Głównej Komisji Orzekającej”. Jak jednak stwierdził NSA w wyroku z 3 kwietnia 2002 r., III SA 3357/2001, LexPolonica nr 1171515 (Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych): „Komisja ma prawo do wymierzania kary według swego uznania, ale z jej orzeczenia powinno wynikać, jakie względy przemawiają za taką, a nie inną karą. W szczególności zaś powinna przedstawić swoje stanowisko wobec tych okoliczności, które podnosi Obwiniony. W przeciwnym przypadku mamy bowiem do czynienia nie tyle z prawnie umocowanym uznaniem, ile z dowolnością działania, która w świetle [...] przepisów jest niedopuszczalna”. - w zaskarżonym orzeczeniu na str. 33, co do Obwinionego, (przedostatni akapit) Komisja stwierdza, iż „*niewątpliwie można mu w niniejszej sprawie przypisać winę*”, nie podano jednak stopnia tej winy. Wskazano też, że Obwiniony stwierdził, że naruszył dyscyplinę finansów publicznych i w chwili naruszenia miał pełną tego świadomość. Tymczasem Obwiniony wprost wyjaśnił, iż takiej

świadości nie miał do końca miesiąca lipca 2017 r., dokładnie do 23 lipca. Ponadto w miesiącu sierpniu 2017 r., nie miał obiektywnej możliwości zwołania Senatu uczelni z powodu okresu urlopowego (co już wyżej wyjaśniano) - jest to fakt powszechnie znany, nie wymagający dowodu, że od połowy lipca do początku września na wszystkich uczelniach w Polsce jest okres urlopowy, a studenci wyjeżdżają na wakacje lub do pracy za granicę.

Zdaniem obrońcy Obwinionego organ orzekający powinien ocenić stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych dla finansów publicznych. Ustawa o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych posługuje się pojęciem znikomego, nieznacznego, znacznego oraz rażącego stopnia szkodliwości dla finansów publicznych, a mimo tego uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje, jaki jest stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez Obwinionego, a stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych powinien być oczywiście ustalany *in concreto*, czego w przedmiotowej sprawie nie uczyniono.

Obrońca Obwinionego podkreśliła, że dokonując indywidualizacji kary, Komisja I instancji powinna także wziąć pod uwagę charakter i rodzaj zadań wykonywanych przez różne osoby obwinione w tej samej sprawie - przede wszystkim Kwestora. Nie można zapominać, że na przykład wykonywanie zadań przez głównego księgowego wiąże się z wiedzą i umiejętnościami, jakie powinna posiadać osoba zatrudniona na tym stanowisku. Dlatego też warto przytoczyć wyrok WSA w Warszawie z 12 stycznia 2011 r., V SA 2092/2010, zgodnie z którym: „[...] Wójt gminy jako organ wykonawczy podejmuje określone decyzje bądź samodzielnie, bądź we współdziałaniu z określonymi podmiotami. Kompetencje oraz rola głównej księgowej będącej w omawianym przypadku skarbnikiem gminy są niezwykle istotne, gdy chodzi o gospodarkę finansami. Kierownik jednostki ma prawo zakładać, że główna księgowa w zakresie przysługujących jej uprawnień działa w granicach prawa i w oparciu o obowiązujące ją przepisy. To założenie wiąże się z zasadą zaufania do podległych pracowników, zwłaszcza tych, którzy zajmują kluczowe stanowiska wiążące się z koniecznością posiadania określonej wiedzy oraz kompetencji”;

g) niezastosowania art. 36 ust. 1 i 2 uodnfp, który Komisja powinna zastosować zważając na fakt, że w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można, biorąc pod uwagę rodzaj i okoliczności naruszenia dyscypliny finansów publicznych lub właściwości i warunki osobiste sprawcy naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a co za tym idzie wymierzyć karę łagodniejszego rodzaju, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, wobec spełnienia – w ocenie obrońcy Obwinionego - okoliczności łagodzących określonych w dyspozycji art. 36 ust. 2 uodnfp, a to w szczególności:

- braku możliwości podjęcia przez Obwinionego innego działania wobec szczególnej sytuacji, w jakiej znalazła się Uczelnia, aniżeli wykonanie ciążących na Uczelni zobowiązań w okresie lipiec-wrzesień 2017 r., gdyż doprowadziłoby to do szkody dużych rozmiarów, jak np. powstania zaległości w urzędzie skarbowym, w ZUS, powstania zaległości w zapłacie wynagrodzeń, a przy tym winno być uznane za działanie w szczególnych warunkach, zasługujących na uwzględnienie w celu zapobieżenia szkodzie w mieniu publicznym;
- wyróżniania się przez Obwinionego przed popełnieniem zarzucanych mu naruszeń dyscypliny finansów publicznych wzorowym spełnianiem obowiązków zawodowych;
- podjęcia przez Obwinionego od momentu powzięcia wiadomości o naruszeniu, wszelkich niezbędnych działań i starań w celu usunięcia szkodliwych następstw naruszenia dyscypliny finansów publicznych;

h) naruszenia przepisów proceduralnych, a mianowicie art. 137 ust. 2 pkt 2 i 4 uodnfp w ten sposób, że orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie nie zawiera:

- 1) wskazania faktów, które skład orzekający uznał za udowodnione, a które za nieudowodnione, wskazanie, na jakich w tym względzie oparł się dowodach, oraz wyjaśnienie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, o ile takie były przedstawione

Obrońca Obwinionego podkreśliła, że uzasadnienie orzeczenia zawiera obszerny opis faktyczny sprawy, zaś ustalenia i stwierdzenia Komisji są lakoniczne i nie zawierają wystarczających argumentów, a jedynie skupiają się na wywodach teoretycznych. Wskazała, że zgodnie z orzeczeniem z 29 maja 2008 r., DF/GKO-4900-24/22/08/1047: „[...] uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie spełnia standardów stawianych przez art. 137 ust. 2 pkt 1 uodnfp gdyż z jego treści nie wynika jednoznacznie, jakimi motywami kierowała się Komisja przypisując odpowiedzialność. Uzasadnienie zawiera jedynie stwierdzenie, iż okoliczności wskazywane przez Obwinionego nie miały miejsca bez wskazania, dlaczego Komisja wyraża taki pogląd, jakim dowodom dała wiarę przy ustaleniu okoliczności czynu oraz przyczyn, dla których nie uwzględniła argumentacji Obwinionego. Z tych względów orzeczenie Komisji I instancji jest dotknięte tak istotnymi wadami, iż nie może zostać utrzymane w obrocie prawnym”.

W kwestii przypisania Obwinionemu winy, Jego obrońca podkreśliła, że Komisja uznała, że „obwiniony przyjmując na siebie powierzone mu obowiązki przyjął na siebie odpowiedzialność za wykonywanie ich zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym przepisami ufp oraz statutu (...) co uzasadnia przypisanie Panu (A) winy za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 11 ust. 1 uodnfp”, dalej stwierdzając, że „sam obwiniony stwierdził, że naruszył dyscyplinę finansów publicznych i w chwili naruszenia miał tego świadomość” co zdaniem autorki odwołania jest niezgodne ze stanem faktycznym ustalonym w trakcie postępowania, gdyż Obwiniony wyraźnie stwierdził, że prawie do końca miesiąca lipca 2017 r., nie miał świadomości naruszenia dyscypliny finansów publicznych; pierwsze wątpliwości powziął w dniu 23 lipca 2017 r., gdy zwróciła na to uwagę Pani (...) ówczesny Prorektor ds. Kształcenia. Obrońca Obwinionego podkreśliła ponadto, że w czasie trwania postępowania, na ostatniej rozprawie powyższy fakt uznał Zastępca Rzecznika i zmienił kwalifikację wnioskowanej kary dla obwinionego z kary pieniężnej na karę nagany.

Ponadto zdaniem obrońcy Obwinionego Komisja orzekająca powinna wyjaśnić, na jakiej podstawie uznała winę i pełną świadomość Obwinionego - tego nie wyjaśniono. Jej zdaniem w ogóle nie zostały wzięte pod uwagę wyjaśnienia Obwinionego dotyczące nadzwyczajnej sytuacji na uczelni w 2017 r., (opisane szczegółowo w aktach sprawy) oraz okoliczność, że były to zdarzenia, do których Obwiniony nie doprowadził, a wynikały z zaniedbań poprzedniego rektora (...), co kłóci się z ustaleniami Komisji I instancji zgodnie z którymi, to Obwiniony jako organ uczelni wyższej w głównej mierze odpowiada za doprowadzenie do sytuacji, w której (...) nie miała uchwalonego i zatwierdzonego przez Senat (...) planu rzeczowo finansowego. Zdaniem obrońcy Obwinionego Komisja błędnie uznała, że Obwiniony miał obiektywną możliwość działania zgodnego z prawem, i w pierwszej kolejności powinien zapewnić uchwalenie planu rzeczowo- finansowego w odpowiednim terminie. Podkreśliła, że z uwagi na okres urlopowy po 23 lipca 2017., do początków września 2017 r., nie było podstaw do skutecznego zwołania posiedzenia Senatu uczelni i uchwalenia planu rzeczowo-finansowego. W ocenie autorki odwołania Komisja powinna wziąć pod uwagę, że na wszystkich uczelniach w Polsce trwa w tym terminie przerwa urlopową, pracownicy dydaktyczni mają w tym terminie nie tyle prawo, co obowiązek wybrać urlop, a studenci znajdują się albo na wakacjach, albo często podejmują pracę zarobkową za granicą.

Obrońca Obwinionego podkreśliła, że nie polega na prawdzie stwierdzenie Komisji, że Obwiniony cyt. „(...) nie interesował się kwestią nowego planu rzeczowo-finansowego i działając jako przewodniczący Senatu nie podniósł tego problemu na żadnym z posiedzeń

Senatu, co więcej odpowiedzialność za zaistniałą sytuację próbował zrzucić na Kanclerza, Kwestora, Senat a nawet sekretarkę Rektora", gdyż z zebranego materiału dowodowego wynikają wnioski wręcz odwrotne, a mianowicie, że Obwiniony, jako jedyna osoba podjął działania w celu sporządzenia planu rzeczowo-finansowego, gdy tylko powziął taką informację tj. po dniu 23 lipca 2017 r.

Autorka odwołania wskazała, że fakt wskazania osób, którzy z tytułu pełnionej funkcji i zakresu obowiązków powinni przygotować, co najmniej projekt planu rzeczowo-finansowego, nie stanowi ze strony Obwinionego zrzucenia z siebie odpowiedzialności, a jedynie wskazanie, że tylko i wyłącznie Obwinionemu nie można przypisywać całej odpowiedzialności za zaistniałą sytuację, ponieważ na Uczelni od lat pracowali także inni doświadczeni pracownicy odpowiedzialni za sprawy finansowe i obsługę Rektora i Senatu (...). Co więcej zdaniem obrońcy Obwinionego Komisja nie uwzględniła też faktu, iż dokumenty, na podstawie, których Obwiniony dokonywał wydatkowania środków publicznych były zatwierdzone pod względem finansowo-księgowym przez kwestora i kanclerza - co wynika wprost z dokumentów zebranych w niniejszej sprawie. W jej ocenie sam fakt zatwierdzenia dokumentów pod względem finansowo-księgowym przez profesjonalistów sprawia, że przypisanie Obwinionemu całej winy uznaje się za wysoce wątpliwe;

- 2) przytoczenia okoliczności, które skład orzekający miał na względzie przy wymierzaniu kary pieniężnej obwinionemu, w tym w szczególności wskazanie okoliczności, które Komisja uwzględniła przy wymiarze kary, a w szczególności, dlaczego skład orzekający nie uwzględnił wniosku Zastępcy Rzecznika o zmianę wymiaru kary z kary pieniężnej na karę nagany, o której mowa w art. 31 ust. 1 pkt 2, który został złożony na ostatniej rozprawie, po wysłuchaniu wyjaśnień Obwinionego. Obrońca Obwinionego podkreśliła ponadto, że uzasadnienie powinno także zawierać motywy, jakimi kierowała się Komisja, orzekając karę danego rodzaju, co jest szczególnie istotne ze względu na aktualne dyrektywy wymiaru kary i konieczność rozstrzygania o znikomym, nieznacznym, znacznym i rażącym naruszeniu dyscypliny finansów publicznych.

Obrońca Obwinionego zwróciła uwagę, że uzasadniając rodzaj i wymiar kary Komisja wskazała, że wzięła pod uwagę m. in.:

- 1) naganny charakter czynów - nie dookreślając tego zarzutu;
- 2) naruszenie podstawowych zasad dotyczących dokonywania wydatków przez jednostkę sektora finansów publicznych - nie wskazano jakich;
- 3) postawę Obwinionego - nie opisując właściwie tej postawy. Postawa obwinionego też została przez niego przedstawiona w pismach i osobistych wyjaśnieniach na rozprawach. Świadczą o niej podjęte po 23 lipca 2017 r. działania mające na celu zminimalizowanie ujemnych skutków nieuchwalenia w terminie planu rzeczowo- finansowego;
- 4) okres naruszeń, wielość czynów oraz znaczną wartość środków, które były wydatkowane bez upoważnienia - nie uwzględniono, że wszystkie te wydatki zostały zrealizowane w ramach wcześniej zaciągniętych zobowiązań.

W tym stanie rzeczy zdaniem autorki odwołania Komisja nie wzięła w ogóle pod uwagę faktu, iż Obwiniony nie był do tej pory karany z tytułu naruszenia ufp, ani też faktu nadzwyczajności sytuacji, w jakiej znalazł się Obwiniony, która została przez niego obszernie przedstawiona.

Od przedmiotowego orzeczenia odwołanie na niekorzyść Obwinionego (B), złożył w piśmie z dnia 17 marca 2020 roku, Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, w części, tj. w zakresie pkt VII sentencji orzeczenia, na mocy którego: na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 36 ust. 1 uondjp wymierzono (B) karę nagany, wnosząc o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części, tj. pkt VII,

oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia międzyresortowej komisji orzekającej pierwszej instancji, zarzucając Międzyresortowej Komisji Orzekającej:

- odnośnie pkt V zaskarżonego orzeczenia - obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na rozstrzygnięcie, tj.: art. 31 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 36 ust. 1 i 2 i w zw. z art. 137 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych poprzez:
- 1. wymierzenie Panu (B) kary nagany pomimo braku podstaw prawnych do tego rodzaju rozstrzygnięcia, gdyż jest to kara niewspółmierna i rażąco niska w stosunku do zakresu i okoliczności popełnienia przypisanych mu czynów zabronionych w pkt IV orzeczenia komisji orzekającej I instancji,
- 2) wymierzenie Panu (B) kary łagodniejszego rodzaju pomimo braku podstaw prawnych do tego rodzaju rozstrzygnięcia,

a jednocześnie:

- ograniczenie się przez Komisję orzekającą I instancji do lakonicznego i niewystarczającego wskazania podstaw i motywów tego rozstrzygnięcia w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, które uniemożliwiają dokonanie oceny kasatoryjnej prawidłowości rozstrzygnięcia komisji orzekającej I instancji w związku z brakiem przytoczenia okoliczności, które skład orzekający miał na względzie przy wymierzaniu kary, w tym w szczególności wskazanie okoliczności, które komisja uwzględniła przy wymiarze kary (art. 137 ust. 2 pkt 4 uodnfp);
- uniemożliwienie dokonania oceny kasatoryjnej prawidłowości rozstrzygnięcia komisji orzekającej I instancji w tym oceny podstaw i motywów, na których oparła się komisja orzekająca I instancji przy formułowaniu rozstrzygnięcia w tym zakresie, z uwagi na wewnętrzną sprzeczność i niespójność treści pkt VII sentencji zaskarżonego orzeczenia z treścią jego uzasadniania, gdyż z jednej strony komisja orzekająca I instancji „wymierzyła Panu (B) karę nagany” (pkt VII sentencji zaskarżonego orzeczenia, str. 3), z drugiej zaś strony w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia stwierdzono, iż „wymierzenie Obwinionemu (B) kary pieniężnej będzie adekwatne i współmierne do stopnia jego osobistego zawinienia (...)” (str. 35);
- uniemożliwienie dokonania oceny kasatoryjnej prawidłowości rozstrzygnięcia komisji orzekającej I instancji w tym oceny podstaw i motywów, na których oparła się komisja orzekająca I instancji przy formułowaniu rozstrzygnięcia w tym zakresie, z uwagi na wewnętrzną sprzeczność i niespójność treści pkt VII sentencji zaskarżonego orzeczenia z treścią jego uzasadniania, gdyż z jednej strony komisja orzekająca I instancji w pkt VII sentencji zaskarżonego orzeczenia wskazała, iż przy wymierzaniu kary Obwinionemu (B) zastosowała instytucję złagodzenia kary, o której mowa w art. 36 ust. 1 uodnfp, z drugiej zaś strony - w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia brak jest jakiegokolwiek odniesienia się do tego relewantnego prawnie zagadnienia, a w szczególności brak jest wskazania, na czym polegało złagodzenie kary oraz jakie okoliczności dotyczące naruszenia dyscypliny finansów publicznych lub właściwości i warunki osobiste sprawcy naruszenia dyscypliny finansów publicznych komisja orzekająca wzięła pod uwagę przy orzekaniu (art. 36 ust. 1 uodnfp) lub też jakie to okoliczności łagodzące, o których mowa w art. 36 ust. 2 uodnfp, wzięła pod uwagę

przy orzekaniu w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy analiza treści uzasadnienia prowadzi w tym zakresie do całkowicie przeciwnych wniosków.

W uzasadnieniu odwołania Zastępca Rzecznika, zwrócił uwagę podkreślił m. in., że Komisja orzekająca I instancji przychyliła się do prezentowanego przez Niego stanowiska, zgodnie z którym Obwiniony (B) „(...) miał obiektywną możliwość działania zgodnego z prawem. (...) Obwiniony nie odmówił dokonywania wydatków bez upoważnienia, nie wniósł pisemnych zastrzeżeń do swojego przełożonego Rektora (...), tylko z pełną świadomością dokonywał naruszeń dyscypliny finansów publicznych.”.

Zastępca Rzecznika przytoczył fragment uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia komisji I instancji, w treści którego wskazano, iż: „ ustalając rodzaj i wymiar kary, komisja wzięta pod uwagę charakter zarzucanych Obwinionemu czynów, ich naganny charakter, naruszenie podstawowych zasad dotyczących dokonywania wydatków przez jednostkę sektora finansów publicznych, okres w jakich dochodziło do naruszeń, wielość czynów 177 oraz znaczną wartość środków, które były wydatkowane bez upoważnienia, ponad 400 tys. zł. Zdaniem Komisji, wymierzenie Obwinionemu (B) kary pieniężnej będzie adekwatne i współmierne do stopnia jego osobistego zawinienia oraz stopnia szkodliwości zarzucanego mu czynu w perspektywie finansów publicznych, będzie również uwzględniało całokształt okoliczności faktycznych sprawy.”.

Zdaniem Zastępcy Rzecznika już chociażby zestawienie powyższego fragmentu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Komisji I instancji z treścią pkt VII sentencji zaskarżonego orzeczenia powinno stanowić podstawę uwzględnienia niniejszego odwołania, albowiem nie da się w sposób racjonalny odtworzyć toku rozumowania Komisji orzekającej I instancji, w wyniku którego w sentencji orzeczenia wymierzono Obwinionemu karę nagany, zaś w treści uzasadnienia zawarto argumentację którą komisja orzekająca się miała kierować przy wymierzaniu - temu samemu Obwinionemu, za te same czyny zabronione - inne kary, a mianowicie kary pieniężnej. W ocenie Zastępcy Rzecznika kwestia wymiaru kary ma fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia komisji orzekającej I instancji, a zatem kwestii tej nie można „sprostować” czy też uznać, iż miała tu miejsce omyłka pisarska.

Zastępca Rzecznika podniósł ponadto, że podstawowym warunkiem prawidłowości orzeczenia Komisji oczekującej I instancji, co do rodzaju orzeczonej kary jest bowiem pełna spójność pomiędzy orzeczonym rodzajem kary w sentencji orzeczenia (art. 135 ust. 3 pkt 2 uondfp), a przedstawieniem w uzasadnieniu okoliczności, które skład orzekający miał na względzie przy wymierzaniu kary, w tym w szczególności wskazanie okoliczności, które komisja uwzględniła przy wymiarze kary (art. 137 ust. 2 pkt 4 uondfp).

W ocenie Zastępcy Rzecznika na gruncie niniejszego orzeczenia Komisji I instancji, w sytuacji gdy w sentencji orzeczenia jest mowa o „karze nagany”, zaś w uzasadnieniu orzeczenia jest mowa o „karze pieniężnej”, z oczywistych względów brak jest możliwości dokonania oceny kasatoryjnej prawidłowości rozstrzygnięcia komisji orzekającej I instancji w tym oceny toku jej rozumowania, podstaw, motywów, na których oparła się komisja orzekająca I instancji przy formułowaniu rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Zastępca Rzecznika podkreślił, iż w omawianym zakresie występuje kwalifikowana wewnętrzna sprzeczność i niespójność treści pkt VII sentencji zaskarżonego orzeczenia z treścią jego uzasadniania, która powinna skutkować jego uchyleniem w zaskarżonym zakresie, albowiem brak jest możliwości jego konwalidowania, a jednocześnie podnoszone zarzuty w zakresie naruszenia przepisów postępowania ewidentnie miały ewidentny wpływ na rozstrzygnięcie.

Zastępca Rzecznika dodał również, iż Komisja orzekająca I instancji w Jego ocenie nie odniosła się i nie dokonała rzetelnej i pogłębionej analizy w samej treści zaskarżonego orzeczeniu, a w szczególności w treści jego uzasadnienia, czy podzieliła zasadność stanowiska Zastępcy Rzecznika, co do potrzeby uznania, jako okoliczności obciążających Obwinionego (B) i przemawiających za wymierzeniem mu kary pieniężnej, następujących faktów, a mianowicie iż:

- w sprawie zaistniała duża liczba czynów zabronionych dotyczących nieprawidłowego gospodarowaniu środkami publicznymi,
- zarzucane Obwinionemu czyny zabronione były popełniane w sposób powtarzalny w ramach bieżącej działalności na przestrzeni blisko 3 miesięcy,
- w sprawie doszło popełnienia przez Obwinionego kilkuset czynów zabronionych na przestrzeni blisko 3 miesięcy, stanowiących - zdaniem Zastępcy Rzecznika – ewidentne i rażące naruszenie podstawowych zasad gospodarki finansowej jednostki sektora finansów publicznych (zasady planowości), co winno zostać uznane za wysoce niewłaściwe i świadczące o braku dochowania przez Obwinionego (B) (kanclerza (...)) podstawowych zasad należytej staranności i poszanowania regulacji ufp;
- Obwiniony (B) - co przyznał w złożonych wyjaśnieniach - w analizowanym stanie faktycznym posiadał wiedzę, iż nie został uchwalony plan rzeczowo - finansowy (...) na rok 2017 r., już na dzień 01.07.2017 r., a co za tym idzie miał on pełną świadomość wadliwego statusu prawnego kluczowego dokumentu finansowego, stanowiącego podstawę prawną i ramy dla gospodarki finansowej kierowanej przez niego jednostki sektora finansów publicznych, a mimo tego nie zaniechała dokonywania wydatków bez upoważnienia działając w tym zakresie w imieniu i na rzecz (...), jak również zaniechał bezzwłocznego podjęcia działań w celu usunięcia stanu niezgodnego z prawem;
- wnioskowana kara winna uwzględniać również dyrektywy wymiaru kary określone w dyspozycji art. 37 uondfp, co zostało szczegółowo wyjaśnione w przywołanym orzeczeniu GKO z dn. 12.09.2016 r., BDF1.4800.46.2016.

Zdaniem Zastępcy Rzecznika w analizowanym zakresie można odnieść wrażenie, iż treść uzasadnienia (str. 35) mogłaby prowadzić do wniosku, iż komisja orzekająca I instancji podzieliła przytoczoną powyżej argumentację Zastępcy Rzecznika, jakkolwiek w zestawieniu z treścią rozstrzygnięcia zawartą w pkt VII sentencji zaskarżonego orzeczenia, już takowej pewności mieć nie można, a wręcz można postawić tezę, iż komisja orzekająca I instancji doszła w tym zakresie do odmiennych wniosków.

Mając na względzie przedstawioną powyżej argumentację dotyczącą wad części zaskarżanego orzeczenia, w opinii Zastępcy Rzecznika nie może się ono ostać w obecnym kształcie w porządku prawnym, a co za tym idzie wniesienie odwołania jest w pełni uzasadnione.

Rozpoznając sprawę, Główna Komisja Orzekająca (dalej również jako: „GKO”) zważyła, co następuje.

Przystępując do rozpatrzenia sprawy na wstępie GKO, zgodnie z ustawowym obowiązkiem wynikającym z art. 24 ust. 1 uondfp (w myśl którego: jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy), dokonała porównania stanu prawnego w czasie popełnienia czynu ze stanem prawnym obowiązującym w czasie orzekania, wszak od dnia 1

czerwca 2017 roku na mocy ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności (Dz.U. z 2017 poz. 933) dokonano zmiany treści art. 11 uodfp oraz - na co wskazała również MKO w treści kwestionowanego orzeczenia – zmianie uległa treść ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 poz. 85 z późn. zm.). GKO po przeprowadzonej w tym zakresie analizie uznała, że dokonane zmiany nie pogarszają sytuacji prawnej Obwinionych w zakresie odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. GKO dodała, że również przepisy prawa materialnego obowiązujące w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie są względniejsze dla Obwinionych. Tym samym Główna Komisja Orzekająca postanowiła stosować przepisy obowiązujące w dacie orzekania.

Przystępując do rozpoznania sprawy GKO w pierwszej kolejności postanowiła odnieść się kolejno do zarzutów podniesionych w odwołaniu wniesionym przez obrońcę Obwinionego (A).

I tak bezzasadny w ocenie GKO jest zarzut (a) błędnego zastosowania art. 19 ust. 1 i 2 uodfp poprzez błędne przyjęcie spełnienia się obydwu przesłanek wskazanych w cyt. przepisie, skutkujące bezpodstawnym przypisaniem winy Obwinionemu w wyniku uznania, że naruszeń określonych w art. 11 ust. 1 uodfp mógł on uniknąć przy dołożeniu należytej staranności.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Obwinionego Komisja I instancji wzięła pod uwagę szczególną i rzekomo niezależną od Obwinionego sytuację, w jakiej znalazła się (...)w okresie od lipca do września 2017 r. Ze stanu faktycznego ustalonego przez MKO, które to ustalenia GKO podziela, jasno wynika, że Obwiniony jeszcze przed objęciem funkcji Rektora wchodził w skład Senatu (...), uczestniczył w jego pracach i nie były mu obce sprawy organizacyjne uczelni, zatem z jednej strony musiał mieć wiedzę na temat „szczególnej” sytuacji (...), z drugiej zaś strony nie sposób uznać, aby Obwiniony nie miał żadnego wpływu na funkcjonowanie Uczelni w owym czasie, w tym zwłaszcza w aspekcie ekonomicznym. Słusznie podkreśliła MKO, że Obwiniony po dniu 1 września 2016 r., zwoływał i przewodniczył obradom Senatu, w tym przewodniczył, m.in. obradom Senatu w dniu 19 grudnia 2016 r., na którym podjęto uchwałę w sprawie prowizorium budżetowego na rok 2017.

Trafnie podkreśliła również MKO, że Obwiniony zadekretował w dniu 10 kwietnia 2017 r., pismo Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 marca 2017 r. określające kwoty planu dotacji podmiotowych na 2017 r. a przy tym wskazujące, że dotacje te wraz planowanymi przychodami własnymi uczelni stanowią podstawę do opracowania rocznego planu rzeczowo finansowego.

Ze stanu faktycznego sprawy niezbicie wynika, że Obwiniony był w posiadaniu informacji o czasie obowiązywania prowizorium budżetowego. Wiedział przy tym już od dnia 5 kwietnia 2017 r. o konieczności przygotowania projektu planu rzeczowo-finansowego, jak również o obowiązku jego przyjęcia i zatwierdzenia przez Senat w określonym terminie. Pomimo posiadania tej wiedzy nie podjął działań zmierzających do przyjęcia planu rzeczowo-finansowego Uczelni na rok 2017. Będąc przewodniczącym Senatu nie podniósł przedmiotowej kwestii na żadnym z posiedzeń Senatu, które odbyły się w tym okresie.

W tym stanie rzeczy w pełni uprawnione jest twierdzenie Komisji I instancji, że to Obwiniony, pełniąc funkcję Rektora (...), organu uczelni wyższej, w głównej mierze odpowiada za doprowadzenie do sytuacji, w której (...) od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia 24 września 2017 r. nie miała uchwalonego i zatwierdzonego przez Senat (...) planu rzeczowo-finansowego.

GKO w całej rozciągłości przychyliła się do stanowiska Komisji I instancji, iż Obwiniony w realiach przedmiotowej sprawy miał obiektywną możliwość działania zgodnego z prawem. W pierwszej

kolejności powinien doprowadzić do uchwalenia w odpowiednim terminie planu rzeczowo-finansowego, a w dalszej kolejności zwołać, w najszybszym możliwym terminie zwołać posiedzenia Senatu w celu uchwalenia planu rzeczowo-finansowego Uczelni, a tym samym zapewnić sobie podstawę do dokonywania wydatków. Do czasu przedsięwzięcia tych czynności na Obwinionym ciążył obowiązek powstrzymania się od wydatkowania środków publicznych, do którego to obowiązków Obwiniony się nie zastosował.

Nie sposób zgodzić się argumentacją odwołania jakoby Obwiniony w okresie wystąpienia zarzucanych naruszeń, nie miał innej możliwości, niżli wykonać ciążące na Uczelni zobowiązania w celu uniknięcia szkody dużych rozmiarów (np. powstania zaległości w urzędzie skarbowym, w ZUS, powstania zaległości w zapłacie wynagrodzeń), zaś Jego działanie w tej kwestii winno być uznane za działanie w szczególnych warunkach, zasługujących na uwzględnienie w celu zapobieżenia szkodzie w mieniu publicznym. Samym tym stwierdzeniem obrońca Obwinionego potwierdza, iż Obwiniony, dokonując wydatków objętych zarzutami, posiadał wiedzę na temat braku zabezpieczenia finansowego w tymże względzie, a co za tym idzie Jego zachowanie naruszało zasadę należytej staranności wymaganej przy dysponowaniu środkami publicznymi, jak również inne powinności wynikające z ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Niejako na marginesie należy zauważyć, że zachowanie Obwinionego w przedmiotowej sprawie, nie wypełnia znamion zachowania podjętego wyłącznie w celu ograniczenia skutków zdarzenia losowego, o którym mowa w art. 27 uodfp.

Nie może stanowić okoliczności eskulpacyjnej fakt, iż Obwiniony po objęciu funkcji Rektora zastał bardzo trudną sytuację w Uczelni, wszak od czasu objęcia wspomnianej funkcji (wrzesień 2016 roku) do okresu objętego zarzutami (lipiec 2017 r. – wrzesień 2017 r.) Obwiniony miał również - zdaniem GKO - dostatecznie dużo czasu, aby uporać się z zastanymi problemami. Podobne znaczenie należy przyłożyć do podnoszonej przez obrońcę Obwinionego okoliczności przebywania p.o. Kwestora (...) była (...), na zwolnieniu lekarskim w okresie, w którym doszło do popełnienia zarzucanego czynu. Owa okoliczność, może być, co najwyżej wzięta pod uwagę przy odejmowaniu decyzji dotyczącej wymiaru kary. Z całą jednak pewnością nie może ona stanowić okoliczności przemawiającej za ewentualnym uniewinnieniem Obwinionego od stawianego zarzutu.

Nie mogą prowadzić od uniewinnienia Obwinionego wskazywane przez autorkę odwołania:

- przyczyny nieuchwalenia w terminie „Planu rzeczowo-finansowego na rok 2017”,
- okoliczność ukarania byłego Rektora (...) za nieprawidłowości w zakresie gospodarowania mieniem uczelni,
- „zawirowania” organizacyjno-prawne związane z przekazaniem obowiązków Obwinionemu (jako nowemu Rektorowi) przez jego poprzednika, jak również
- okoliczność udania się przez dotychczasową Kwestor (...) na długotrwałe zwolnienie chorobowe, a co za tym idzie konieczność powołania na stanowisko p.o. Kwestora (...) osoby, która nie była w stanie w pełni wywiązać się z ciążących na niej obowiązków służbowych, niedopełniając licznych obowiązków, związanych z przygotowaniem dokumentacji finansowej i sprawozdawczości.

Trzeba w tym miejscu podkreślić, że sama obrońca Obwinionego podkreśla, że obdarzenie przez Obwinionego pełnym zaufaniem osoby p.o. Kwestora (...), okazało się błędem. Główna Komisja Orzekająca zwraca uwagę, że zaufanie do merytorycznych pracowników, nie zwalnia Obwinionego z odpowiedzialności za przypisane mu czyny. Działanie w zaufaniu nie może oznaczać bowiem działania

bezwzględny, bez ostrożności, przy rezygnacji z własnych kompetencji do podejmowania decyzji /patrz: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 października 2017 r. V SA/Wa 3197/16/.

Nie mogą prowadzić do zwolnienia Obwinionego z odpowiedzialności zaniedbania osoby p.o. Kwestora (...) oraz ówczesnego Kanclerza w czasie obrad Senatu (...), który odbył się dnia 26 czerwca 2017 r., wszak zarzucane Obwinionemu czyny dotyczą okresu następującego już po tej dacie. Fakt, że Obwiniony dopiero (cyt.) „po 20 lipca 2017 r. zorientował się, że brakuje uchwały zatwierdzającej „Plan rzeczowo-finansowy na rok 2017”, w zestawieniu z datą objęcia przez Niego funkcji Kanclerza należy (wrzesień 2016 r.) stanowi zdaniem GKO dla Obwinionego okoliczność dodatkowo Go obciążającą. Również podjęcie przez Obwinionego dopiero końcem września 2017 roku działań zmierzających do zatwierdzenia „Planu rzeczowo-finansowego na rok 2017” (nawet wzięwszy pod uwagę trwającą wówczas przerwę wakacyjną i okres urlopowy) nie można uznać za przedsięwzięcie wszelkich możliwych czynności w celu uniknięcia zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Akcentowane przez obrońcę Obwinionego czynności, które Obwiniony podjął już po popełnieniu zarzucanych czynów, aby w przyszłości nie doszło do podobnej sytuacji, nie mają związku z kwestią zawinienia a mogą, co najwyżej zostać wzięte pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o wymiarze kary (vide: art. 33 ust. 2 uodfp in fine).

Mając powyższe na względzie należy w pełni podzielić rozstrzygnięcie Komisji I instancji, która przypisała Obwinionemu winę za niedopełnienie ciążącego na nim obowiązku dokonywania wydatków zgodnie z upoważnieniem w planie rzeczowo-finansowym (...). Zdaniem GKO w zaistniałym stanie faktycznym przypisanie Obwinionemu winy nie może budzić wątpliwości. Słusznie podkreśliła MKO, że Obwiniony powinien przewidzieć możliwość popełnienia przypisanego Mu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Obwiniony przyjmując na siebie powierzone Mu obowiązki, powinien był liczyć się z odpowiedzialnością za ich niewykonywanie, bądź też wykonanie niezgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym przepisami ufp oraz statutu (...).

Nie sposób zgodzić się również z zarzutem błędnej interpretacji art. 11 ust. 1 uodfp. Sama Obrońca obwinionego przyznała, że Obwiniony dokonał wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia (w istocie Obwiniony dokonał tych wydatków bez upoważnienia – przyp. GKO). Dla bytu przedmiotowego naruszenia nie ma znaczenia, czy wspomniane wydatki były dokonywane w sposób celowy i oszczędny, czy też z zachowaniem zasady uzyskania najlepszych efektów, czy wreszcie z uwzględnieniem optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu zamierzonych celów. Nie budzi żadnych wątpliwości, że Obwiniony dokonał wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia określonego, dlatego też zarzucany mu czyn słusznie zakwalifikowano jako naruszenie dyscypliny art. 11 ust. 1 uodfp.

Niezrozumiały jest z zarzut niezastosowania przez Komisję I instancji normy art. 46 ust. 1 ufp. Trzeba zauważyć, że obrońca Obwinionego w istocie nie uzasadnia swoich twierdzeń w tym zakresie, toteż polemika w tym zakresie - poza stwierdzeniem, iż stawiany zarzut w żadnym stopniu nie przystaje do stanu faktycznego i prawnego sprawy - w istocie jest niemożliwa.

Z kolei zarzut niezastosowania dyspozycji normy art. 54 ust. 1 ufp wynika prawdopodobnie z bliższej nieznamośności specyfiki uregulowań zawartych w ufp i uodfp. Jedynie informacyjnie należy podnieść, że wskazywane przez obrońcę Obwinionego w ramach uzasadnienia wspomnianego zarzutu, zachowanie polegające na niedokonaniu lub nienależytym dokonaniu wstępnej kontroli zgodności operacji gospodarczej lub finansowej z planem finansowym lub kompletności i rzetelności

dokumentów dotyczących takiej operacji, jeżeli miało ono wpływ na dokonanie wydatku powodującego przekroczenie kwoty wydatków ustalonej w planie finansowym jednostki sektora finansów publicznych, penalizowane jest w art. 18b uondfp i jest niezależne od odpowiedzialności określonej w art.11 ust. 1 uondfp.

Przechodząc do zarzutów koncentrujących się na kwestii wymiaru kary należy podkreślić, że nie jest zasadny zarzut błędnego zastosowania art. 31 ust. 1 pkt. 3 i ust. 2 uondfp w związku z art. 35 uondfp w wyniku wymierzenia Obwinionemu (cyt.) „kary zbyt dotkliwej, gdyż zdaniem obwinionego w żadnym wypadku jego działanie nie nosiło znamion winy umyślnej”. W pierwszej kolejności należy podnieść, że podstawową zasadą wymiaru kary za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest swoboda w wyborze kary adekwatnej do danego naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Idąc dalej wskazać trzeba, że z art. 34a uondfp wynika, że kary pieniężna powinna być orzekana za naruszenia dyscypliny finansów publicznych, których stopień szkodliwości jest znaczny. Ustalenie stopnia szkodliwości zarzucanego czynu winno nastąpić z uwzględnieniem wagi naruszonych przez sprawcę czynu obowiązków, sposobu i okoliczności ich naruszenia, skutków naruszenia a także kwoty środków publicznych wydatkowanych bez upoważnienia (vide: art. 28 ust. 1a i ust. 2 uondfp).

Do wysokości kwoty środków publicznych wydatkowanych bez upoważnienia odwołuje się również art. 33 ust. 1a uondfp, zgodnie z którym wymierzając karę za naruszenie dyscypliny finansów publicznych wywołujące skutki finansowe, organ orzekający powinien zatem uwzględnić wysokość kwoty wydatków albo kosztów określonej w planie finansowym jednostki sektora finansów publicznych.

Mając na względzie, że Obwiniony (A) dopuszczając się zarzuczanych naruszeń dyscypliny finansów publicznych naruszył podstawowe zasady dotyczące dokonywania wydatków przez jednostkę sektora finansów publicznych, mając na uwadze okres, w jakim dochodziło do tych naruszeń, biorąc pod uwagę wielość popełnionych przez Obwinionego czynów (68 czynów), jak również znaczną wartość środków, które były wydatkowane bez upoważnienia (ponad 2 mln zł), zdaniem GKO, Komisja I instancji miała pełne prawo uznać, że czyny popełnione przez Obwinionego miały naganny charakter, zaś stopień szkodliwości tych czynów uznać należy za „znaczny”. Z tychże przyczyn MKO nie mogła wymierzyć Obwinionemu kary upomnienia (na podstawie wymierzania jest w przypadku, gdy stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie jest znaczny - art. 35 uondfp), czego domagała się jego obrońca.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Obwinionego, Skład Orzekający rozpoznający sprawę w I instancji wskazał okoliczności, jakie wziął pod uwagę przy orzekaniu konkretnej kary (zgodnie z wyrokiem NSA z 8 stycznia 2002 r., III SA 2079/00 [niepubl.]). Oceniał również szkodliwość dla dyscypliny finansów publicznych dla finansów publicznych czynów, których dopuścił się Obwiniony.

GKO w pełni podziela stanowisko Komisji I instancji uznając, że wymierzenie Obwinionemu (A) kary pieniężnej było adekwatne i współmierne do stopnia Jego osobistego zawinienia oraz stopnia szkodliwości przypisanych Mu czynów, a przy tym uwzględniało całokształt okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.

W kontekście powyższego próba sprowadzania przez autorkę odwołania zachowania Obwinionego, w wyniku którego doszło do wystąpienia przedmiotowych naruszeń, do „niedopatrzania” czy też chęć usprawiedliwiania czynów Obwinionego poprzez stwierdzenie, iż były one wynikiem zaistnienia „nieszczęśliwego zbiegu okoliczności”, jest całkowicie nieuprawniona.

Niezasadny jest również zarzut niezastosowania art. 33 uondfp, w wyniku nie uwzględnienia przy wymiarze kary dyrektyw wskazanych w tym przepisie prawa, gdyż zdaniem GKO nakładając na Obwinionego orzeczoną karę wzięła pod uwagę jego motyw i sposób działania, okoliczności w jakich doszło do wystąpienia naruszeń, jak również właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego doświadczenie zawodowe i sposób wywiązywania się z obowiązków służbowych. Należy jedynie nadmienić, że okoliczność dotychczasowej niekaralności sprawcy nie może stanowić samodzielnej przesłanki przemawiającej za wymierzeniem kary łagodniejszego rodzaju od tej, której domagał się Rzecznik.

Bez znaczenia dla kwestii wymiaru kary jest akcentowana przez obrońcę Obwinionego okoliczność ukarania za naruszenie dyscypliny finansów publicznych byłego rektora Uczelni (do tego za naruszenie polegające na zaniechaniu przeprowadzenia inwentaryzacji środków trwałych), wszak Obwinionym w ramach niniejszej sprawy był obecny, a nie były rektor (...).

Niezasadny jest również zarzut niezastosowania art. 36 ust. 1 i 2 uondfp. Trzeba podnieść, że przesłanką zastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia, o których mowa w ww. przepisie, jest "przypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie". Trzeba podkreślić, że nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpienie od jej wymierzania jest zawsze fakultatywne. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem GKO są to instytucje, która winny być stosowane wyjątkowo, zaś dobrodziejstwo wynikające z ich zastosowania nie jest powinnością, ale prawem komisji orzekającej (zob. orzeczenia GKO: z dnia 6 października 2003 r., DF/GKO/Odw.-29/45-46/2003; z dnia 8 września 2011 r., BDF1/4900/56/62/11/1762, orzeczenie GKO z dnia 10 stycznia 2002 r., DF/GKO/Odw.-181/266-267/2001). Godzi się również zauważyć, że w uzasadnieniu orzeczenia nie ma potrzeby wyjaśniania, dlaczego Komisja orzekająca nie skorzystała z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary bądź odstąpienia od jej wymierzania, bowiem zastosowanie tych instytucji pozostawione zostało do swobodnego uznania organu orzekającego. Instytucje te mają charakter fakultatywny i obowiązek uzasadnienia istnieje tylko wówczas, gdy komisja orzekająca korzysta przy wymiarze kary, natomiast nie ma tego obowiązku przy ustosunkowaniu się negatywnym. Odniesienie się do przesłanek z art. 36 uondfp wymaga uzasadniania tylko wtedy, gdy obwiniony, jego obrońca lub oskarżyciel wnioskowali o skorzystanie z dobrodziejstwa tej instytucji, albo gdy kwestia ta była przedmiotem rozważań składu orzekającego w toku narady nad orzeczeniem (tak WSA w Warszawie z dnia 27 października 2004 r., III SA 2322/03, FK 2005, nr 5, s. 66).

Skoro Komisja I instancji nie dostrzegła, aby w sprawie wystąpił „przypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie”, przeto czynienie jej zarzutu, że nie zastosowała rozwiązania, z którego mogła lecz nie musiała skorzystać, tylko dlatego że kłóci się to z oczekiwaniami i postulatami Obwinionego w tym względzie, należy uznać za nieuprawnione.

Przechodząc do zarzutu naruszenia przepisów proceduralnych, a to art. 137 ust. 2 pkt 2 i 4 uondfp w pierwszej kolejności należy podkreślić, że uzasadnienie orzeczenia powinno obejmować trzy grupy zagadnień: uzasadnienie strony faktycznej, prawnej oraz kary. Taka budowa uzasadnienia odpowiada prawdom logiki i potrzebom procesowym, a więc najpierw fakty, potem dowody, a w końcu subsumowanie faktów pod ustawę karną, gdyż przed ustaleniem czynu niepodobna rozwiązać kwestii prawnej /tak: M. Szymczak (red.), Słownik..., t. III, s. 975/. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy uznać, że MKO sprostą wymogom ustawowym nałożonym na nią w tymże względzie.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Obwinionego Komisja I instancji z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, jakimi motywami kierowała się Komisja przypisując odpowiedzialność

Obwinionemu. MKO podkreśliła, że wydając orzeczenie wskazała na funkcję jaką Obwiniony pełnił przed objęciem obowiązków Rektora, zauważyła, że Obwiniony uczestniczył w pracach Senatu Uczelni oraz że nie były mu obce sprawy jej organizacyjne Uczelni. Komisja I instancji miała również na względzie, że Obwiniony po dniu 1 września 2016 r., już jako jej Rektor, zwoływał i przewodniczył obradom Senatu, w tym przewodniczył m.in. obradom Senatu w dniu 19 grudnia 2016 r., na którym podjęto uchwałę w sprawie prowizorium budżetowego na rok 2017. MKO podkreśliła ponadto, że Pan (A) zadekretował pismo z dnia 29 marca 2017 r. Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego określające kwoty planu dotacji podmiotowych na 2017 r. i wskazujące, że dotacje te wraz planowanymi przychodami własnymi uczelni stanowią podstawę do opracowania rocznego planu rzeczowo finansowego, a także, że Obwiniony był już od dnia 5 kwietnia 2016 r. w posiadaniu informacji o czasie obowiązywania prowizorium budżetowego oraz o możliwości przygotowania projektu planu rzeczowo-financeowego.

Trzeba przyznać rację obrońcy Obwinionego, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawiera wprost wskazania, jakim dowodom Komisja dała wiarę przy ustaleniu okoliczności czynu, jednak na podstawie poczynionych przez Komisję ustaleń faktycznych oraz argumentacji zaprezentowanej w części dotyczącej uznania Obwinionego odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, powyższe wnioski można wysnuć.

Podobnie rzecz się ma z zarzutem nie wskazania przez MKO przyczyn, dla których nie uwzględniła argumentacji Obwinionego. Z ustalonego przez Komisję I instancji stanu faktycznego wynika bowiem, że argumentacja ta pozostawała w sprzeczności z innymi przeprowadzonymi w sprawie nie budzącym wątpliwości dowodami, dlatego MKO nie mogła dać jej wiary. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia bez trudu można wywieść, że zaprezentowana przez Obwinionego argumentacja została uznana za przyjętą przez Niego linię obrony, co Komisja I instancji dobitnie podkreśliła stwierdzając w odniesieniu do Obwinionego - iż (cyt.): „odpowiedzialność za zaistniałą sytuację próbował zrzucić na Kanclerza, Kwestora, Senat a nawet sekretarkę Rektora.”

Zgodnie z treścią orzeczenia GKO z dnia 6 lutego 2003 r., DF/GKO/Odw.-131/167/2002: Naruszeniem przepisów postępowania skutkującym uchyleniem zaskarżonego orzeczenia jest zawarcie w jego uzasadnieniu jedynie niektórych faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, bez dokonania jakiegokolwiek ich analizy i oceny. Nie każde wadliwe uzasadnienie orzeczenia uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylenia orzeczenia oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Uchyleniu podlegają orzeczenia z uzasadnieniem wadliwym w takim stopniu, że wadliwość ta uniemożliwia GKO merytoryczne ustosunkowanie się do zarzutów i wniosków podnoszonych w odwołaniu /Tak na gruncie uzasadnienia wyroku w sprawie karnej C.P. Kłak, Glosa do wyroku SA z dnia 15 marca 2001 r., II AKa 28/01, OSA 2004, z. 9, poz. 79./

Konkludując w przedmiotowej kwestii GKO uznała, że, Komisja I instancji sporządzając uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia, nie dopuściła się uchybień uniemożliwiających przeprowadzenie kontroli instancyjnej, jak również naruszeń przemawiających za wyeliminowaniem przedmiotowego orzeczenia z obrotu prawnego.

Przechodząc do zarzutów odnoszących się do uzasadnienia przez MKO kwestii przypisania obwinionemu winy, zgodzić się należy z zarzutem, że ustalenie jakoby to „sam obwiniony stwierdził, że naruszył dyscyplinę finansów publicznych i w chwili naruszenia miał tego świadomość” nie znajduje potwierdzenia z stanie faktycznym sprawy. Pozostała część uzasadnienia orzeczenia w tym zakresie spełnia jednak wymogi ustawowe. Wskazuje jak Obwiniony powinien działać, aby uniknąć popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych oraz jakich zaniedbań dopuścić się w

omawianym względzie. Orzeczenie akcentuje również na czym polegało nie dokończenie przez Obwinionego wymaganej staranności przy wykonywaniu nałożonych obowiązków.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Obwinionego Komisja I instancji wyjaśniła również, na jakiej podstawie uznała winę Obwinionego oraz z jakich przyczyn uznała, że miał On świadomość popełnienia zarzucanych czynów. Zdaniem GKO, Komisja I instancji wzięta również pod uwagę wyjaśnienia Obwinionego dotyczące nadzwyczajnej sytuacji Uczelni w 2017 r., jednakowoż wbrew oczekiwaniom Obwinionego, nie dała im wiary, co nie może jednak stanowić podstawy dla wysuwania w tym zakresie zarzutu pod adresem Komisji I instancji.

Nie można zgodzić się ponadto z twierdzeniami jakoby MKO miała błędnie uznać, że Obwiniony miał obiektywną możliwość działania zgodnego z prawem. Komisja I instancji precyzyjnie podkreśliła, że o konieczności uchwalenia planu rzeczowo - finansowego na rok 2017, Obwiniony wiedział już w kwietniu tegoż roku. Zatem próba usprawiedliwiania bezczynności Obwinionego w tym względzie poprzez odwołanie się do trwającego od 24 lipca 2017 r. okresu urlopowego, nie dość, że nie może zyskać przychylności, to jedynie potwierdza stanowisko Komisji I instancji w kwestii braku zainteresowania ze strony Obwinionego kwestią uchwalenia nowego planu rzeczowo-finansowego. Nietrafiony jest również zarzut rzekomego przypisania Obwinionemu, „całej” odpowiedzialności za sytuację panującą na Uczelni w okresie wystąpienia zarzucanych czynów. Choćby bowiem niniejsza sprawa – w ramach której poza Obwinionym odpowiedzialność przypisano również innym ówczesnym pracownikom Uczelni – prowadzi do ustaleń przeciwnych. Z kolei zarzut, że Obwiniony został pociągnięty za (cyt.) „sam fakt zatwierdzenia dokumentów pod względem finansowo-księgowym przez profesjonalistów” wynika z nieznanomości zasady jednoosobowej odpowiedzialności kierownika jednostki za całość jej gospodarki finansowej (vide: art. 53 ust. 1 ufp).

Odnosząc się do zarzutów koncentrujących się na rodzaju i wymiarze kary nałożonej na Obwinionego, GKO pragnie wskazać, że poczynione powyżej uwagi, odnoszące się do „nagannego charakteru” czynów popełnionych przez Obwinionego, do kwestii „podstawowych zasad dotyczące dokonywania wydatków przez jednostkę sektora finansów publicznych”, które Obwiniony naruszył, wyjaśniające dlaczego Komisja I instancji uznała „postawę Obwinionego” na gruncie przedmiotowej sprawy za niewłaściwą, czy wreszcie dotyczące dotychczasowej niekaralności Obwinionego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, pozostają w tym miejscu aktualne.

Co się zaś tyczy okoliczności nie wzięcia pod uwagę przez Komisję I instancji ostatecznej zmiany przez Zastępcę Rzecznika stanowiska w zakresie wnioskowanej dla Obwinionego kary (Rzecznik wnioskował o wymierzenie Obwinionemu kary nagany w miejsce pierwotnie wnioskowanej kary pieniężnej), należy podkreślić, że komisja nie jest w tym zakresie związana wnioskiem rzecznika, zaś decyzja w kwestii wymiaru kary jest jej suwerennym prawem.

Mając na uwadze całokształt naprowadzonych powyżej okoliczności Główna Komisja Orzekająca wskazuje, że zarzut może zostać uznany za zasadny, jeśli zostanie wykazane, iż określone naruszenie miało lub mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia. Zdaniem Komisji w treści odwołania, w zakresie żadnego z powyższych zarzutów, tak dotyczących naruszenia prawa materialnego, jak również przepisów proceduralnych nie wykazano, aby mogłyby one mieć wpływ na treść orzeczenia. Wspomniane zarzuty nie mogły zatem zostać uwzględnione. W ocenie GKO zaskarżone orzeczenie, poza wskazanymi powyżej nieznaczącymi uchybieniami, jest poprawne merytorycznie i rozstrzyga prawidłowo, co do istoty sprawy.

W tym stanie rzeczy GKO na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uondfp, w zakresie dotyczącym Obwinionego (A), utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie.

Przechodząc do zarzutów podniesionych przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych w odwołaniu dotyczącym Obwinionego (B), a to: obrazy przepisów postępowania, które miały wpływ na rozstrzygnięcie, tj.: art. 31 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 36 ust. 1 i 2 i w zw. z art. 137 ust. 2 pkt 4 uodfp, w pierwszej kolejności należy podnieść, że w zaskarżonym orzeczeniu w istocie wystąpiła sprzeczność pomiędzy pkt VII sentencji zaskarżonego orzeczenia (Komisja I instancji „wymierzyła Panu (B) karę nagany”) a treścią uzasadnienia orzeczenia (w jego ramach MKO stwierdziła, że „wymierzenie Obwinionemu (B) kary pieniężnej będzie adekwatne i współmierne do stopnia jego osobistego zawinienia (...)). Słusznie ponosi Zastępca Rzecznika, że kwestia wymiaru kary ma fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia komisji orzekającej I instancji.

Trzeba jednak podkreślić, że w orzeczeniu z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt BDF1/4900/96/96/12/2652, GKO analizując rozstrzygnięcie Komisji Orzekającej I instancji zawierające sprzeczności pomiędzy jego sentencją a uzasadnieniem (w jego ramach, w sentencji przypisano obwinionej odpowiedzialność, by w uzasadnieniu uniewinnić obwinioną w zakresie tego samego za ten sam czyn) uznała, że zaistniała sprzeczność uniemożliwia ocenę motywów wydanego orzeczenia, z tej racji, że uzasadnienie nie zawierało żadnych dalszych rozważań, co do odpowiedzialności, względnie uniewinnienia obwinionej. W ramach przywołanego powyżej orzeczenia GKO uznała, że w sprawie wystąpiła oczywista sprzeczność między sentencją a uzasadnieniem, sprzeczność tak daleko idąca, iż w zakresie tego zarzutu orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji w ogóle nie poddaje się ocenie poprawności jego wydania, bowiem, aby GKO mogła skutecznie wypełnić postawione przez ustawodawcę zadania, tj. dokonać weryfikacji rozstrzygnięcia, konieczne jest poznanie motywów, którymi kieruje się Komisja.

Mając powyższe na względzie GKO uznała, że wskazywana przez Zastępcę Rzecznika na gruncie przedmiotowej sprawy sprzeczność pomiędzy sentencją zaskarżonego orzeczenia a jego uzasadnieniem, zdaniem GKO nie powinna prowadzić do uchylecia wspomnianego orzeczenia. Komisja nie podzieliła bowiem stanowiska Zastępcy Rzecznika, że wskazane przez Komisję I instancji podstawy i motywy rozstrzygnięcia w zakresie wymierzonej Obwinionemu kary, czynią niewykonalnym dokonanie oceny kasatoryjnej prawidłowości rozstrzygnięcia Komisji orzekającej I instancji. Owszem uzasadnienie orzeczenia w omawianym zakresie trudno uznać za wyczerpujące. Nie sposób jednak uznać, aby lakoniczność wywodów zaprezentowana przez Komisję I instancji w przedmiotowej kwestii, uniemożliwiała dokonanie przez GKO skutecznej weryfikacji zaskarżonego rozstrzygnięcia. Trzeba podkreślić, że MKO wyraźnie podkreśliła, że ustalając rodzaj i wymiar kary, wzięła pod uwagę charakter zarzucanych Obwinionemu czynów, ich naganny charakter, naruszenie podstawowych zasad dotyczących dokonywania wydatków przez jednostkę sektora finansów publicznych, okres w jakim dochodziło do naruszeń, wielość czynów 177 oraz znaczną wartość środków, które były wydatkowane bez upoważnienia, ponad 400 tys. zł. Zdaniem GKO wskazane przez Komisję orzekającą I instancji motywy, którymi kierowała się w przedmiotowym zakresie pozwalają na dokonanie weryfikacji zaskarżonego orzeczenia.

Jest poza sporem, że w sprawie wystąpiła sprzeczność pomiędzy sentencją a uzasadnieniem, w zakresie wymierzonej Obwinionemu kary. Zdaniem GKO sprzeczność owa nie jest jednak na tyle tak daleko idąca, aby uznać, że orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji w ogóle nie poddaje się ocenie poprawności jego wydania. Zdaniem GKO w sytuacji wystąpienia rozbieżności pomiędzy treścią sentencji orzeczenia a jego uzasadnieniem, prymat winno zyskać rozstrzygnięcie zawarte w treść sentencji zaskarżonego orzeczenia, w ocenie GKO, korespondujące z ustaleniami MKO w zakresie adekwatności kary (w kontekście zachowania Obwinionego) i jej współmierności (wziąwszy pod uwagę stopień osobistego zawinienia Obwinionego oraz stopień szkodliwości zarzucanego Mu czynu ocenianych przez pryzmat naruszenia ładu finansów publicznych).

GKO nie podzieliła również zarzutu Zastępcy Rzecznika w zakresie wewnętrznej sprzeczności i niespójności treści pkt VII sentencji zaskarżonego orzeczenia z treścią jego uzasadniania, wobec wskazania w ramach tego punktu sentencji orzeczenia, że przy wymierzaniu kary Obwinionemu zastosowano instytucję złagodzenia kary (art. 36 ust. 1 uondfp), podczas gdy w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia brak jest odniesienia się do tego zagadnienia. Owszem w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia brak jest literalnego wskazania, na czym polegało złagodzenie kary oraz jakie okoliczności dotyczące naruszenia dyscypliny finansów publicznych lub właściwości i warunki osobiste sprawcy naruszenia dyscypliny finansów publicznych komisja orzekająca wzięła pod uwagę przy orzekaniu (art. 36 ust. 1 uondfp) lub też jakie to okoliczności łagodzące, o których mowa w art. 36 ust. 2 uondfp, wzięła pod uwagę przy orzekaniu w niniejszej sprawie. W ocenie GKO trudno jednak uznać, że brak odniesienia przez MKO w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia do instytucji złagodzenia kary samo przez siebie prowadzi do wystąpienia sprzeczności pomiędzy sentencją tego orzeczenia a jego uzasadnieniem. Zdaniem GKO analiza treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, wbrew twierdzeniom Zastępcy Rzecznika, nie daje podstaw do przyjęcia, że w sprawie brak było podstaw do zastosowania instytucji złagodzenia kary.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uondfp, GKO utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie również w zakresie dotyczącym Obwinionego (B).

Członek

Składu Orzekającego GKO

.....